

Hind 30 marka.

EESTI SKOUT

Eesti Skoutide Maleva häälekandja

1926

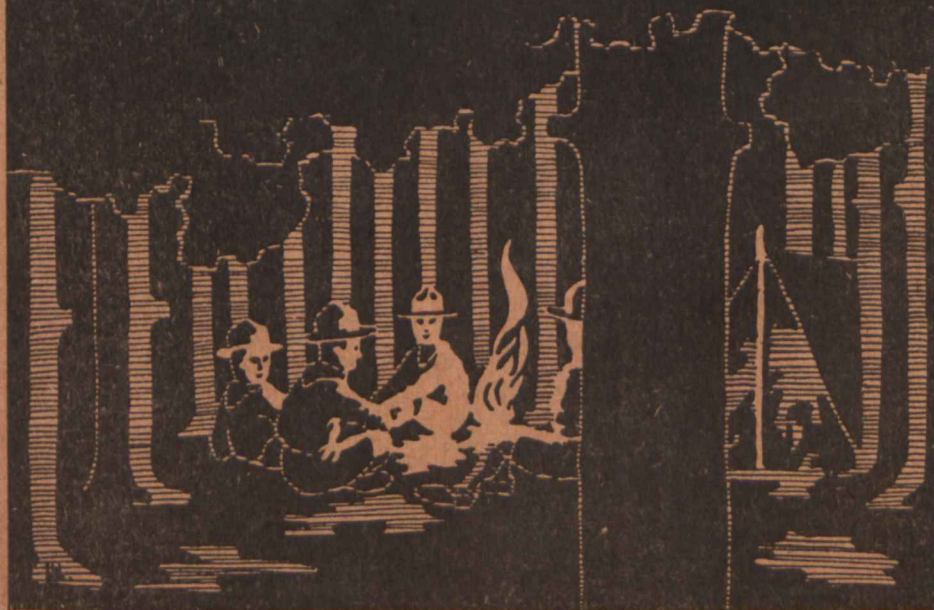
Nr. 2/3

VI. aastakäik

Toimetus ja tallitus:

Tartu, Vallikraavi 19.

Adress kirjavahet.: **Tartu, postk. 130.**

EESTI SKOUTIDE MALEVA

Asutatud 20. märtsil 1921. aastal.

Ole valmis!

Alati valmis!

Saa paremaks!

Püüan kõigest jõust!

Skoudi raudsed säädused:

Skout on hoolas õppiija. Skout ei suitseta. Skout on karske. Iga päev üks häätegu!

Skoutide aupresident — K. PÄTS. E. S. M. aujuhatus: Prof. Dr. H. Koppel — Tartu ülikooli rektor, Dr. O. Kallas — Saadik-minister Londonis, H. Bauer — Koolijuhataja, G. Vestel — Pangadirektor.

Eesti Skoudi Sõprade Liit. Esimees: J. Hünerson, Tallinn, Pikk 40.

E. S. M. Päästaap: Peavanem N. Kann, Tallinn, Vabaduse pt. 2; Abipeavanem G. Ollik, Tallinn, Endla 42-5; Staabiülem J. Hünerson, Tallinn, Pikk 40; Välissekretär B. Rautsmann, Tallinn, Falkspargi 9. Nõunikud: malevate vanemad, Skoutmasterite Kogu ja kahe suurema maleva esitajad.

Skoutmasterite Kogu: Esimees: skm. J. Tederson, Tartu, Aleksandri 27; Sekretäär: skm. H. Paalman, Tallinn, V. Karja 12-1; Laekahoidja: skm. E. Jõgi, Tartu, Tähe 103-4.

„Eesti Skout“ Eesti Skoutide Maleva Häälkandja, Tartu, Vallikraavi 19. Vastut. toimetaja: K. Treffner, koolijuhataja; Päätoimetaja: J. Tederson, Toimetus: H. Haamer, H. Lehepuu, H. Roos, H. Paalman — üliõpilased. Talitus: Ärijuht J. Tederson; Asjaajaja K. Kütt. Kõnetunnid: Ärijuhil teisipäev kl. 12—13, reedel kl. 16—16.30; toimetusel neljapäev kl. 12—13.

MALEVA D:

HAAPSALU: S. S. S. esimees: A. Üksti, Kalda 6; Maleva vanem: K. Raudsepp, Rüüti 22; Maleva päalik: nskm. A. Sammet, Metslossi 1. Maleva Staap asub Ehte 14. Malevas on 2 skoutrühma, 2 hp. karja.

KURESAARE: S. S. S. esimees: B. Steinberg, Vallimaa 5; Rühma päalik: P. Laht, Uus 24. Rühma Staap asub Kohtu 9. Malevas 2 skoutrühma ja 2 hp. karja.

NARVA: S. S. S. esimees: kindralmajor Heinze, I. diviisi staap; MV.: J. Välbe, Lai 2; MP.: nskm. E. Lemming, Uus liin 59. Malevas 3 skoutrühma ja 1 hp. kari.

NÕMME: S. S. S. esimees: K. Mitt, Metsa nr. 9; MV.: A. Mitt, Ida 18; MP.: nskm. A. Tari, Tondi, Raudtee maja 1; Malevas 5 skoutrühma ja 1 hp. kari.

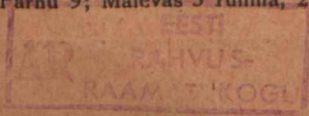
PAIDE: S. S. S. esimees: A. Eglon, Lai 6; MV.: A. Eglon, Lai 6; MP.: E. Taks, Pärnu 9; Malevas 5 rühma, 2 hp. karja.

TALLINN: S. S. S. esimees: A. Madisson, Lai 23-2; MV.: A. Madisson, Lai 23-2; MP.: nskm. E. Pavelson, Imanta 42-5; Maleva Staap asub Kaarli 3. Malevas 16 skoutrühma, 4 hp. karja.

TARTU: S. S. S. esimees: V. Freyvald, Riia 33-2; MV.: K. Treffner, Rüüti MP.: nskm. V. Kliimand, Lina 5-1. Maleva Staap asub Vallikraavi 23. Malevas 15 skoutrühma, 5 hp. karja.

VALK: S. S. S. esimees: T. Grünberg, Kuperjanovi 10a; MV.: J. Jackunovitsch, Poska 18-9; MP.: F. Buschmann, Kuperjanovi 22. Maleva Staap asub Kuperjanovi 10-a. Malevas 5 skoutrühma, 2 hp. karja.

VÕRU: S. S. S. esimees: J. Pelovas, Tartu 7; MV.: P. Mäggi, Maakonnavalitsus; MP.: J. Puustusmaa, Jüri 15. Maleva Staap asub Katariina 4. Malevas 7 skoutrühma ja 2 hp. karja.

EESTI SKOUT

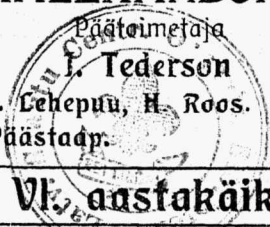
EESTI SKOUTIDE MALEVA HÄÄLEKANDJA

Vastutav toimetaja

K. Treffner

Toimetus: H. Paalman (sekretär), H. Hamer, H. Lehepuu, H. Roos.

Väljaandja: Eesti Skoutide Maleva Päästaap.

23. IV. 1926 a. **Mr. 2/3.** VI. aastakäik.

„Eesti Skout“, Organe officielle des Scouts Esthoniens.

„Eesti Skoudi“ toimetuse albumist:

Aastate eelne Tallinna N. M. K. Ü. skoutide laagri lõpupäev. Skoudid oma laagri käsitöödega. Vasakul skm. Unter († 1924) — laagripäälük, ja hra Ross — laagriivanem.

Sisu: Pilk tagasi * Viis aastat „Eesti Skouti“ * Püha Jüri Noorem * Laagri-
mälestusi * Rühma au * Salga töö süsteem * Gillwell Park * Veeteed
ümber Eesti * Tempora mutantur * Silmad tihnikus * Eesti Skoutide
Maleva I Suurlaagri kava * Kuulutused.

Tellige viibimata „Eesti Skout“, sest vastasel korral
võite kergesti suvinumbritest ilma jääda.
„Eesti Skout“ maksab aastas 150 marka.

Jüripäeval,

üleilmsel skoutide kevadpühil, ühtlasi oma ilmutuse viiendat aastapäeva mälestades, soovib kõigile palju edu ja õnne kõrgete sihtide saavutamiseks

Ajakiri „Eesti Skout.“

Pilk tagasi.

Eesti vabanemisega võõra ikke alt murdus meie eluavaldustes nagu tamm kõrgele paisunud veekogu eest: kokku kuhjunud energia ruffas omale tegevusvälju otsima sarnaselt tuhandatele jõgedele ja ojadele, kes omale sāngi otsivad.

Üksteise võidu jooksid veed, tormates ja rutates. Kõrgelt käisid siis üksikud lained, kuid . . . raugesid peagi, — ja ühed jätkasid rahulikult oma teed, kuigi võideldes vahete-vahel raskustega; teised jäid nirisema ainult kitsast rada mööda, sagedasti muutes oma sihti, kuna kolmandad varsti liiva sisse jooksid ja kadusid.

Ka noorte eluavaldustes, noorte isetegevuses ja noorusliikumises üldse, näeme sama pilti. Ka siin on esimestel vabaduse aastatel lained käinud, kuid ka siin rauges peagi esimene hoog, ja on juba kadunud nii mõnigi ettevõtte ja hoogne algatus. . .

Väljastpoolt vaatleja võib ka skoutide liikumises näha tõusu ja mõõna ajajärke, kuid ka rahulikku voolamist kindlas suunas.

Kõike seda on küllalt kujukalt kajastanud meie ajakiri „Eesti Skout“, kelle läinud aastakäike nüüd suure huviga lehitseda võib.

Käies viimased viis aastat meie skoutide liikumise eesotsas, kindlasti kandes skoutluse lippu ja teadlikult hoides sihti näitavat tõrvikut, on „Eesti Skout“ pidanud kaasa tegema ka meie elu, pääasjalikult majanduselu, õnnumised. Ja see on nii mõnegi raskuse ajakirjale ette veeretanud tema sihtide taotlemisel.

Nendest raskustest on aga seni üle saadud, sest ajakiri ei läinud valju „hallooga“, vaid arvestas juba alguses võimalikkude raskustega. Nii kirjutab kohe esimene number 23. aprillil 1921: „kui vastutusrikas ülesanne ees ka ei seisa, ometi usuvad väljaandjad raskusi võita võivat, tahtes seda ise teha ning lootes, et kõik skoudid ettevõtte kordaminekuks kaasa aitama alati valmis on“.

Raskustega võideldes on end ilmutanud tõsine skoutide sitkus ja järel-andmatus, kui ka organisatsiooni seesmine distsipliin. On ju noorte ajakirju nii mitmeidki olnud, nad on tekkinud ja jälle kadunud, kuna püsima on jäänud ainult üksikud.

Vanemate toetajatele tänu öeldes aineliste toetuste eest ajakirja kõige raskematel silmapilkudel, ei või ma allakriipsutamata jätta otsekoheste vaevanägijate noorte toimetuse liikmete teenteid, päätoimetajatega skm. J. Elkeni ja skm. J. Tedersoniga eesotsas. Just need viimased ei ole tuju langeda lasknud ka kõige kriiüilisematel aegadel, — ja nii võib meie ajakiri samuda oma kuuendasse ilmumise aastasse, milleks õnn kaasa!

Kogu meie noorsoo liikumine seisab praegu nagu mõne tähise juures peatades. Senise teekonna kogemuste põhjal tuleb edasirännaku sihid kindlaks määrata; seda peab tegema ka skoutlus, kui osa sellest liikumisest.

Nii seisab ka ajakirjal „Eesti Skout“ ees võimalikkudes ümberkorraldustes õige seisukoht võtta ja seda tarviliselt valgustada.

Soovin omalt poolt kõigile noortele, nii ajakirja toimetajatele kui ka lugijatele, võimsat kaastõotamist ja püsivust ilusate skoutluse sihtide poole rühkimises!

Vanema sõbra tervitusega **R. Treffner.**

Ühis aastat „Eesti Skouti“.

Skm. J. Tederson.

Üleriiklise kongressi otsusel Eesti Sk. Maleva Asemikkude Kogu poolt määratuna astub häälekandja „Eesti Skout“ kolm korda kuus ilmuma ajalehena enda eesmärkide teostamiseks. Kui vastutustrikk ülesanne ees ka ei seisa, ometi usuvad väljaandjad raskusi võita võivot, tahtes seda ise teha ning lootes, et kõik skoudid ettevõtte kordaminekuks kaasa aitama alati valmid on.

Nii algab oma esimest lehekülge „Eesti Skout“ 23. aprillil 1921 aastal. Kuigi ülaltoodu teostamist kaugeltki ei leidnud, oli näidatud ometi, et „mitte millegistki hää tahte juures ometi midagi võib teha“. Sarnast õpetust pole endale võtnud mitte üksi meie ajakiri, (kes selle õpetuse küll peaaegu enda põhilauseks võtnud) vaid kogu Eesti skoutide pere. Olles vaid skoutlusest kolmandate koudu kuulnud, asutakse tööle ja praegu võime siiski täie õigusega öelda, et meil skoutlus olemas, kuigi vahest mitte õitsval järjel ja mitte kõigiti väljaarenenud.

Ei või salata selle arengu kaasaaitajana „Eesti Skouti“ osa. Ajakiri ei saanud, eriti esimeste numbrite ilmumisel, kiidelda ei põhjaliku skoutluse fundmise ega vilumusega, kuid skoutide organiseerimistööle andis ta hoogu palju juba kas või sellegagi, et ta oma ajakiri — meie ajakiri — oli. Andis tõugef nii „skoutidele“ kui ka väljaspool organisatsiooni olejatele, mida nende ridade kirjutajal mitmel korral tol ajal võimalus oli tähele panna.

Järgnevat aastakäiku algab „Eesti Skout“ juba ajakirjana, 16. leheküljelises kaustas, kuna kogemused õpetasid ajalehena ilmumise võimatust. Rasked majanduslised olud ei luba ajakirjal end suurepäraselt „välja lüüa“, kuid katsutakse teha mis võimalik, saades vanematelt sõpradelt abi ja toetust. Kuigi see liig isiklik arvamine tohiks olla, kuid ajakirjana ilmuma hakates aitab „Eesti Skout“ skoutide kasvatamiseks kaasa suuremal määral, kuna sisu lubab rohkem skoudihuvilist, ajalehelisi jooksvaid teatematerjaale rohkem tahaplaanile jätta lubades. Nii siis hakkab „Eesti Skout“, E. S. M. Häälekandja, ajakirjana ilmuma.

Kolmandat aastakäiku algab ajakiri eriti üllatavalt, olles muutunud igati meeldivaks: valge paber, hulk pilte, huvitavam sisu. Skoutide peres leiab ta rohket poolehoidu, levikule aitab aga kaasa mitmed uudised võistlusmüügi ja muu kujul. Teise numbriga alates tulevad lisaks kaaned, mis ajakirja meeldivust veelgi tõstavad. Skoutide peres tõuseb tegevushoog, millele kaasaaitajaks olid Sõprade Seltside tekkimine, eriti aga II üleriikline kongress ja selle tegelik korraldaja — Akadeemiline Skoutide Selts oma hulgade toimekadega. See tegevushoog aitas „Eesti Skouti“ püsida ja täieneda, ühtlasi oli majanduslikeski küljest üht kui teist abi saada. Nii mõõdus aasta, täit lehekülgede arvu teksti andes.

Järgnev aastagi kestub samas tempos, kuni toimetajate vahetus sünnib. Kuigi ajakiri põhimuselt samasena püsib, sisuliselt samasena — II Kongressi resolutsioonidele vastavana — tahab püsida, ei suuda ajakiri teisel poolaastal rohkem kui 1. nriga ilmuda, seega aasta kestes kokku viis. Ilmtingimata peab siin uute jõudude vilumatusega, kuid ühtlasi ka majandusliste raskustega arvestama.

Läinud viies aasta on ajakirjale soodsam, võimaldades täit nrte arvu ilmuda, kuigi muutusi on ettevaetud odavuse poole sihtides. Kuid nendest otsustagu juba asjast huvitatud, kuna käesolevate ridade kirjutaja otsused siin kõige vähem võivad mõõduandvad olla.

Nii on väike pilk igasse „Eesti Skouti“ aastakäiku. On töötatud aastaid teatud sihis, katsudes ja võiteski takistusi ja raskusi, mis teele tõusid. Töötajad on oma vaba aega katsunud kasulikult veeta, endale kogemusi saades tõos, ühtlasi vähem vilunutele andes juhatusi, ühest tahtest tiivustatud — tõsta Eesti skoutlust paremale järjele. Kõikide nende aastate jooksul kaastöötajatele olgu siinkohal ajakirja poolt sügav kumardus ja soojem tänu. Küllap on see töö vilja kandnud, sellest saagu kõik töölisel oma tasu.

Püha Jüri Noorem.

Haito Püüno.

Sammub maanteel nõtkejalgne noormees sirgelt ja kindlalt. Julgus, ausus ja häädus paistab kogu ta olemises.

Noormees kõnnib maanteel; tõttab kaugemale metsa. Ära talbeurkast! — kevad heljub õhus. Päike teeb pikemaid ringe, saates põletavaid kiirnooli võidetule Lume kuningale järele. On mõned varasemad linnudki kohal: lõo lõõritab ja kuldnokk kannab usinasti kõrrekesi ja sulgi — sääl kus hääd inimesed pesakastide eest hoolitsenud.

Kevad tuleb . . . Rändaja sammub . . . Loodus, võta teda sõbralikult vastu! Sul pole veel pidurooga pakkuda, kuid näita seda ilu, mis olemas. Hiljem tuleb rändaja uuesti, pikemaks ajaks: lõõb telgi üles, süütab videviku tulles lõkke . . . Siis vaatleb ta päikese muinasjutulist loojenemist värvilisse horisonti, vaatleb kaua punaseid pilvepalistusi . . . Kõrv kuuliskleb õhahääli, läbi vaikuse kõlavaid; silm vahib tulle, vaikselt leekivasse laagritulle, milles puhastatakse ja karastatakse noori hingi tulevikku, võitluseks puhtuse eest. Pimeduses aga vilgub üksik täht, häbelik kuu teeb madala looga . . .

Peavanema Päevakäsk Eesti Skoutide Malevale.

Tallinnas, Jüripäeval 1926.

1.

Tänase päevaga algab skoutidele suvine hooaeg ja Eesti Skoutide Malevale tema viie aastase kestvuse puhul juubelisüü. Seda rõõmsat sündmust tahab Eesti skoutide pere pühitseda suvise Suurlaagri toimepanemisega. Soovin kõigile skoutidele suurt rõõõõmu ja jõudu ettevalmistustöödeks ning Suurlaagrike kõige paremat kordaminekut.

2.

Kinnitan üheks aastaks: Tallinna Skoutide Maleva vanemaks härra A. Madissoni ja abiks härra J. Hünersoni, Valga Skoutide Maleva vanemaks härra J. Jakunovitschi. Paide Skoutide vanemaks härra A. Egloni ja abiks härra A. Rehe.

3.

Paide Skoutide Maleva värviks kinnitan lilla kollase äärega.

4.

Noorem-skoutmasteriks ülen-dan esimese järgu skoutid:

Tartu Skoutide Malevast: Voldemar Kliimandi, Karl Lippingi, Leo Tatarkeri ja Eugen Gern'i.

Tallinna Skoutide Malevast Karl Tetsmanni, Boris Madissoni, Boris Koofi. Lääne Skoutide Malevast Alf. Sammef'i.

5.

Eeskujuliku skoudi märgi annetan: Tartu Skoutide Malevast Valter Stockmarile ja Karl Lippingile.

Eeskujuliku hundipoja märgi annetan:

Paide Skoutide Malevast Martin Ojale ja Lembit Raudseppale.

Teenuste diplomi annetan:

Tartu Skoutide Malevast V. Kliimandile ja H. Michelsonile.

6.

Eeskujuliku skoudi märgi kandmise keelan ära mitteväärilise ülespidamise pärast skoutidel Arnold Kreos'el, Heinrich Retel'il ja Elmar Suits'il.

7.

Soovin, et tubliduse ja teenuse läbi silmapaistvamad skoutid alafi teistele skoutluses teenäitajateks jääks ning kõik Eesti skoutid areneks kohusetruudeks isamaa poegadeks ja kangeteks kalli kodu kaitsjateks.

Peavanem N. Kann.

Rändaja, julge ja vahva, tubli ja hää, nagu äratõmme Püha Jüri ihust ja hingest, läheb ärkavat loodust teretama.

Püha Jüri Noorem ruttab metsa, mis looritud ärkava looduse hingesse ja häälitssusse. „Oh mets, sa imeilus!“ Loodus on ta lemmik ja temagi on looduse lemmik. Roheline on lehestik ja kevadine aas — roheline Püha Jüri Nooremagi rüü.

Ei murra roheline sõber kunagi teie elavaid liikmeid, puud ja põõsad. Sest et teilgi valus. On näinud teid nutmas murtud sõrmi kaudu pisaraid nii valusaid. Teab, et pole teist ükski ilus rüüstatuna. Püha Jüri Noorem armastas teid, nagu teisedki temasarnased nõtkeljalgsed, julged, ausad, hääd. Kõik kelle hinges pesitsemas Püha Jüri vourused.

Sammuja jõuab sihile. Ju kuulda lindude lõbusat sädistust. Parvedena lendlevad väikesed rõõmunokad ühest teise. Neid on hulk metsas ja palju metsa ääres aasalgi. Hüppavad varast toitu otsides, selle juures lustilikult häälitssedes.

Seadke häälded viled — kevadpüha vastuvõtuks!

Tasa! Astu tasa Püha Jüri Noorem. Ei või eksitada linde nende pääproovil. Ja nüüd jääd siis jänderliku paju alla seisma, silmade sädeledes toetud vastu krobelist tüve.

Vägev Taara laenab tiivad väikesele kuulajale. Urisalu kangastub vaatleja silmi ees.

Õrn tuulehoog sahistab hiies. Lehed liiguvad rohelise sametina nõtkel oksil. Päiksekiired tantsisklevad lehelt lehele, hüpates vahetevahel alla haljale murule — Jumalik annetus külluses ujuvalt lehtlaualt.

Taara ohrihiis . . . Täna siin püha, auks vägevale armastatule kuningale — õigluse kuningale. Ning sellep'elab, liigub, kilkab, lõõritab — kiigub okstel Taara mängumeeste ja laulikute pidulik koor. Iga lehe all istub muinasjutuline kuningapoeg-tütar värvilises ehtes, õhus lehvivates, käes kannel — Lauluisa kingitus, seades sõrmi kuldkeeltele.

— Tjai-tjai, ta-viid, ta-viid; tudilei! ti-tum, ti-tum-tsipp; spiri-dum, spiri-dum-du-li-tsi-tsi-sss . . . kõlab vägev hümn.

Sääl hüppab koori esimeses reas kollakasrohelistes kuues erk Siisikene, tuues kuuldavale rõõmuhääli; roostepruun kaablik võtab kõik jõu kokku, et oma väikese keha kohta ülitugevat häält saada. Paremäl käel hallis ülikonnas, punase kaelsidemega Punakael mängib hõbedaste kuljustega; Lauluräästas, hallis kevadrüüs, on õpikult palju juurde õppinud ning võistleb rahuloldavalt.

Hõiskel võnguvad keeled ja laksuvad. Slõõt paiskab kuuldavale üleoleva vile. Lehitatakse rätikuid kirjuid, rahuvärvilisi, sugukonna sümboole, ja laenetades helab kaugele: tsikk-tsiu-tsiu; tudilei; tuai-dum, dum-dum-du-li-tsi-tsi-sss . . .

Paus . . . Uuesti tõuseb nägematu taktikepp ning vaibunud hääled algavad: tjai-tsipp: tum-tudilei . . .

Keset hiit, haralise tamme katuse all asub urikivi. Ohrikiivi . . .

Ohri . . . Taara, keda tuuakse siis täna pühale kivile?

Tudilei . . .

Taara, Eesti rahva vägev Jumal, ära nõua nende hulgast . . .

Pauk!

Midagi vihiseb läbi õhu, tiibade rapsahdades, ja kukub puu alla pruunikueline laulik, nokki laulust lahti . . .

Kadunud on Taara haljas salu, puudki alles raagus.

Äripäev? Jah!

Silmapiilksest on Püha Jüri Noorem puu all rabeleva linnukese juures. Eemal seisab pool imestunult, kokkunult, isegi karflikult aasta kaheleistikümne vanune poisikene, hoides käes väikest tuleriista. Linnul on tiib purustatud. Kuid Püha Jüri Noorem teab mis teha. Ta püüab haavatu ettevaatlikult kinni. Võtab kaasaskantavast sanitaar-taskust tükikese marlit, määrab sinna plaastrit, paneb selle haavale, pigistab tiiva vastu keha ning siis mähib haige liikme sidemega kinni, nii, et seda liigutada ei saaks. Esimene abi on antud.

Äga kütt ei usalda ikka veel lähineda.

„Tule siia, väike mees,“ hüüab Püha Jüri Noorem.

Viiuble. Kuid võõra südamlük hõige julgustab poissi.

„Kas ta veel surnud ei ole,“ küsib juurde astudes kärmelt, esiteks linnule, siis oma sõjariistale pilku heites, ent punastab tundes enesel rohelse tundmatu rahuliku, aga läbitungiva vaate.

„Ei. Ja ei suregi nii pea, kui talle mingisugust õnnetust ei juhtu.“

Poiss vaatleb imestunult linnukest, kelle roostepruunist kehast nüüd valge vöö üle käib.

„On sul veel laskemoona kaasas?“

„On küll . . . kas meie . . . Miks sa fast kinni mähkisid!?“ Arusaamatult riivab ta pilk küll Püha Jüri Nooremat, küll haavatut ning ei tea, mida teise küsimusest arvata.

„Pärast seletan. Nüüd aga lae püss nii ruttu kui võid, aega on vähe!“

Kohal, kus ennist laul rõkkas, on vaikus. Läbi raagus okste virvendab päike, kui need tasase tuule käes lihahtuvad. Püha Jüri Noorem on sügavalt mõttes. Maas lamab kartlik käblik siia-sinna piiludes. Poiss laeb püssi; näol vahelduvad uudishimu ja umbusklikkuse varjud.

„Nüüd anna oma sõjariist viivuks minu kätte. Oled palju linde tapnud, näiteks tänavu?“

„Sellega ühes koos.“

„Hää küll, hää küll! Siis jääb tänavu ainult viis,“ lisab püssi päral olevaid lõikeid ja sikerdusi uurides tasakesi juurde. „Jaan on su nimi, eks?“

„Eesti Skoudi“
vastutav toimetaja
ilmumise algusest
kuni käesoleva
ajani.

Kauaaegne
Tartu S.S.S. esimees,
Maleva vanem
algusest kuni käes-
oleva ajani.

H-ra K. Treffner.

„Jaan jah!“

„Tubli, tubli, Jaan. Tahan teha väikest katset. Oled sa mulle abiks?“
Jälle riiwab poisi pilk linnukest puu kõrval.

„Olen küll!“ oli peaaegu rõõmus vastus.

„Oled vahva poiss. Mäletad, kus oli lind laskmise ajal?“ Jaan näitab küsitava koha. „Ja mäletad ka kuhu ta maha kukkus. Seista sinna. Nii on hästi. Haavatu panen siia su jalge ette. Ära teda ainult puuduta. On suur laeng sees, nii et jänest võiks maha lasta?“

„On küll! Niisugune linnukene on silmapilkselt surnud.“ Poisi pilgus sähvib noor verejano.

„Seda parem,“ lausub, astudes Jaanist sammu kümme eemale. „Oskad sa vilistada, mõnda õige lõbusat viit?“ Väikesele jahimehele muutub asi iga minut kirjumaks.

„Oskan ühte!“

„Tahaksin väga kuulda kuis ta kõlab. Vilista mulle!“ Kahtleb. Jmelik on roheline vööras Jaani meelest. Viimaks pigistab siiski huuled torru ja puhub heledad hääled kuuldavale. Viis on tõesti kena, poiss omastkohast meister ja küllalt vaimustatud. Ta unustab kaaslasegi silmapilguks. Seda tarvitab Püha Jüri Noorem: Tõstab aeglaselt tuleriista palge ja tähendab pahaaimamata poisikest. Kuid korraga: lõbus vilistaja kioistub seisandisse; järgmisel momendil kõlab hirmuv karjatus; siis vabaneb halvatusest, teeb katset puu taha hüpata, aga komistab juurtele ning kukub, seljaga vastu puud toetades. — Jaan on minestuses.

Püha Jüri Noorem on paari hüppega kohal. Ruttu on Jaanil kuub seljast, särk üle õlgade maas. Ta hoiab salmijaki pudelit väikese poisi nina all; teise käega tõmbab kähara pää, kust müts maha kukkunud, oma sülle ja silkitab õrnalt palgeid. Pea ilmub sinna jälle puna; kartlikud lapsesilmad avanevad, muutuvad selgemaks ning vaatavad kurvalt.

Oo, selle hingele võid anda niisugust kuju, nagu tahad!

„Mu väike poiss, väike poiss,“ kuulduv Püha Jüri Noorema pehme hääl. „Sinust saab tubli mees. Kõik on võimalik; kõike võib parandada. Sinust, mu väike poiss, peab tubli mees saama,“ ütleb, vaadates kaugele, tulevikku . . .

„Jõuad sa tõusta?“ Jaan toetab kartlikult nõrgule jalule. Ta ei näi veelgi aimavat, mis sündinud.

„Nüüd paneme riidesse, muidu hakkab külm.“ Jälle vaatab poisikene mõistmatalt, imestunult oma paljast keha, maani ripnevaid särgivarukaid ning kaaslast, kes temaga nii sõbralikult räägib. Mõni minut hiljem on ta uuesti riides.

„Istume nüüd! Aga too enne see väike haavatu siia.“ Jaan teeb seda ning jääb nõutult seisma. „Täna väga! Istu siia mu kõrvale. Nii!“ Mehikene on kõigega päri. Ja jälle toetab Püha Jüri Noorem Jaani pää oma najale. Silkitab jälle ta juukseid, palgeid, ning räägib tasa, pehmelt, nagu sarnasel juhtumisel ainult tema seda oskab:

„Saa paremaks kui senni oled olnud. Ära tee kellelegi viga, ka linnule ega loomale. Lind laulis lustilikult — sina vilistasid oma armsamat viit; lind kukkus oksalt haavatuna — sina langesid surmahirmus minestusse. Sa olid nüüd linnu, mina aga küti — sinu asemel. See oli katse. See ennast alati mõttes ligimese seisukohale, enne kui selle vastu midagi ette võtad . . .“

Nii rääkis Püha Jüri Noorem oma noorele sõbrale. „Aga hakkame koju minema,“ ütles lõpetales. „Elad kaugel?“

„Ei, sääl mäekünkal ongi mu kodu,“ kuulduv Jaani peaaegu paluo hääl, vaiksel, lõõdult.

„Ära karda mind. Tahan sulle ikka hää olla, ning loodan, et tubliks meheks kasvad. Aga kuhu püssi jätab?“

Jaan vaatab imestunult küsija otsa: „Mis . . . mis ma sellega nüüd . . . Ma ei taha seda enam . . .“ ja punastab.

„Sa väike mees oled siiski suurem kui arvasin. Tean, linde ei lase sa sellega enam, kuid metsa ära jäta ka. Vii koju, riputa kuhugi seinale — tänasé päeva mälestuseks.“

„Panen voodi kohale rippuma.“

„Jah, jah, ning ära võta kunagi metsa kaasa.“ On Jaani kodu lähedale jõutud. „Siin lahkun. Käbliku võtan aga enesega ja ravitsen ta tiiva. Pärast toon metsa tagasi. Ela hästi mu sõber! Ja mäleta, mis kõnelesin. Jällenägemist!“ Püha Jüri Noorem surub südamlikult Jaani kätt.

Nädal hiljem. Sammub maanteel noormees, nõtkeljalgne. Käes puur kärsitu käblikuga. Huultel naeratus, õnnelikum kui tavalikult; silmis sära, hiilgus . . .

Metsas aga seisab väike poisikene. Puu najale toetudes kuulab lindude laulu . . .

Laagrimälestusi.

Tallinna II rühma tegevusraamatu järele R. T.

Ühel hiliskevadel keskpäeval algab maleva pääkorterit juurest meie teekond laagrisse. Igaüks aimab, kui raske töö meil ees.

Ilmunud on vaid kümme skouti ja needki noored. Suurem hulk lubas tulla õhtul. Igal ühel on teada, kui halb on tee Rannamõisa — ja veel siis, kui koorem kärlul 10 ehk enam puuda raske. Kuid kokkumatult asusime oma koormaga teele. Olles jõudnud seitse klm. edasi, puhkame ja ootame oma päälikut, kes järele lubas sõita. Kuid, sääl eemal paistab midagi — kõik muu oleks võinud ta olla aga mitte meie päälik. Koorem ta seljas ei jää palju maha meie käru omast, sest sääl on — seljakott toiduga, mille ümber tekk, laagrisaapad, kaks jalgpalli, pikksilm, signaallipud, pasun, veekruus, kaabu ja veel palju muud.

Nüüd juba läheb teekond lõbusamalt. Higi voolab meie palgeilt ojana, ilm on palavamaks läinud kui väljasõites oli. Kuid keset päikesepaistet tuleb häa hoog vihma, mis veel parema hoo annab meile. Klm. postid mõõduvad, kui aiateibad ja meie liigume vastumäge, pooljookstes ja lauldes, üles. Me teame ju, et skout naerab kui valus ja vilistab — kui raske . . . Pea olemegi jõudnud kohale. Laagri plats oli juba varem väljavaadatud. Ta asub kõrgel kaldal mere ääres, kaitsuna igast küljest puudega; lähedal on häa mänguväli j.n.e. Nüüd muud kui tööle. Telke an kaasa võetud 5, umbes 80. inimese jaoks, kuna neid tuli ainult 23 skouti. Telkide ülespanemine, see oli küll töö. Kahe-kolme tolli mulla all tuli vastu paas. Sinna sisse lüüa puud (kokku üle 75) see oli juba midagi, mis nõudis aega.

Kell 16 olid kõik telgid üleval. Kokad ja kokapoisid olid vahepeäl ka toidu valmis keetnud — ja pääle väikest kehakinnitust läksime pesema ning suplema. Kell 17.30 hakkasime laagri ümbrust korraldama, puhastasime ta prügist j.n.e. Kell 19.30 jõudsid ka teised skoudid linnast kohale. Nüüd tegime veel viimased korraldused, nagu magamisasemed, riidehoidjad, söögilaua. Muist korjasid puud laagritule jaoks. Kõigil oli kibe töö käsil, sest pääliku käsul pidi kõik kell 20.30 korras olema. Tund aega oli vaba aega ja kell 21.30 õhtusöök. Kell 22.15 seati rühm hobuseraua kujuliselt üles laagri sissekäigu ette, kus kahe kõrge kuuse vahel lehvitsid riigi ja

rühma lipud. Päälik pidas lühikese kõne, avaldas õsise vahikorra j.n.e. Pääle õhtupalvet kostavad vägevad „Eestimaa, mu isamaa“ sõnad läbi magava metsa, üle puhkava merepinna ja viimase salmi lõpusõnade juures langevad vaikselt kaks lippu . . . Siis kogusid kõik laagritulele; siin lauldi, fantsiiti indiaanlas-fantse j.n.e., siis rääkis päälik lõkkejuftu, mille tagajärjeks oli, et mõnigi skout oma nõõri-nafukese kokku korjas, et laagriplatsi ümber piirata, nii igaks juhtumiseks . . . et keegi sisse ei pääseks . . . Muidugi mõni pidas seda naeruvääriliseks, kuid kes laagris olnud, teab väga hästi seda kunsti. Kell 23 pidid kõik, pääle vahtide, telgis olema. Vahikorral olid suuremad poisid, pidime ettevaatlikud olema, sest läheduses olid laagris ka noorsepad ja meie „Lembitu skoutkond.“

Nagu juba nimetatud, võib nõõriga kaitse teha. Sai see ka meie vahtide poolt tehtud — nõõr seoti jalg maad maast kõrgemal hästi tugevasti ümber puutüvide. Pimedas ei paista see sugugi.

Vähese aja pärast kannab töö juba vilja. „Lembitu“ skoutkonnast kümnekond skouti olid hääks arvanud meile vähe hirmu teha. Hurraa hüüetega formasid metsast meie telkide sihis — kuid kustuvad hurraa hüüded, kostuvad vaid mütsud — ja poisid olid, kui mahaniidetud. Kallaletung oli tagasi löödud.

Õõ mõõdus rahulikult, väljaarvatud keskõine vahejuhtumine ühe valvuri ja pääliku vahel. Väike Aits jutustab sellest:

„Teised valburid läinud laurkägile ja varsti oksad praksuvad. Omad skoudid ei võinud olla, sest nad läinud hoopis teise külge. Igaks juhuseks visanud silmad paraja malaka pääle, malaka kõrval pang veega. Jälle praksunud oksad, seekord, juba kõige ligemas pöõsas. Kähku kahmanud ta ämbri ja samal silmapilgul tühjendanud kahtlasesse pöõsasse. Pöõsast ilmub välja päälik — märg kui kass.“

Pääle hommikust võimlemist, korraldamist, pesemist, liputõstmist ja sõõki läheme ujuma. Vesi on väga soe. Kuidagi ei raatsi välja tulla. Seda hullamist, seda lõbu — ehitame püramiidi, ja hästi kõrge — kuid korraga kõik vees, pääd, käed, jalad segamisi. Üks püramiidi allseisjaist oli alt ära karanud — ja loomulikult vajus see kokku. Raske on tegevusraamatus seda avaldada, jääbustada täpselt seda lõbusat päeva, kuid tuleval aastal laagris uuesti seda läbielades tuleb see kõik meelde.

Tunnilise müttamise järele läksime jälle oma töö juurde. Mitmesuguste õppuste ja lõunasõõgi mõõdudes olime jällegi meres. Peagi oli kell 18. Nüüd olid mitmesugused mängud ja sportlised harjutused. IV salk traineeris end jalgpalli võisflusele — sest homme seisis meil ees jalgpallivõistlus „Rannamõisa poistega.“ Kell 22 oli õhtusõõk. Sellele järgnes õhtupalve, laagrituli, lõkkejuft, tantsud, laulud j. n. e. Õõsel oli suur piiramismäng. Nimelt meie rühm ja vene skoudid, kes ka täna siia olid tulnud, kavatsesime noorseppi sissepiirata. Piiramine kestis üle 1½ tunni ja lõppes meie eduga. Järgmised kaks päeva mõõdusid samuti, kui esimesedki. Jalgpallivõistlus lõppes meie eduga 11:5, sellepääle vaatamata, et vastaspoolel mängisid isegi vanad mehed. Juba neile otsa vaadates jooksis külm judin üle selja, mis siis veel kui nendega mängima pidid.

Kojusõit läks lõbusalt ja sellega lõppes see laager.

Salga töö süsteem.

R. E. Philipsi järele tõlkinud skm. J. Tederson.

VII. Salga au.

Elmised päätikid seletasid salga juhtimisest, kuid päale selle peab nii skoutmaster kui ka salga päalik kasvatama oma poiste keskel salga au mõistet. Poisid peavad tunnustama et nad on osa tervikust ja et nad peavad selle terviku kasuks töötama jättes tagaplaanile omad isiklised harjumused. Skoudiks saades annab poiss töotuse, mille järele salgapäalik ta

„Eesti Skoudi“
päätoimetaja
ajakirja ilmumise
algusest kuni
1. juulini 1924.

Tartu Skoutide
Maleva adjutant
1921/1922 a.,
Skoutmasterite
Kogu organiseerija
ja juhataja,
Akadeemilise
Skoutide Seltsi
esimees 1923/1924.

Skm. Johannes Elken.

skoutmasterile esitab. Selleni ei kuulu ta ühegi salga liigete hulka, kuid nüüd, kus tema täieõigusline skout, saab ta ka teatava salga täieõigusliseks liikmeks. „Scouting for Boys“ ütleb päale töotuse andmise kirjelduse: „uus skout läheb oma salga päaliku saatel oma salga juurde.“

Selleni olles poisina, saab ta nüüd elevandiks, lõviks, krokodilliks, ehk ka kääks või kureks. Ta ei kanna ainult seda nime, vaid õpib ka vastava looma elu ja kombeid tundma. Esimeseks peab ta juba õppima salga hüüdu — vastava looma häält järele aimama niivõrd hästi, et teda ka kõige tihedamas metsas vähemalt 50 sammu kaugusel võib üles otsida. Oma salga hüüdu tuleb tarvitada võimalikult sagedasti.

Skoutide Juht räägib: „Ükski skout ei pea teise salga hüüdu tarvitama, hüüdu järele tegema.“ Selles peitub sügav mõte, kuna see ühtlasi tõstab täht-

sust olla kägu, olla hobune jne. Hunt valetab, kui ta tahab esineda lambana, skoudi au nõuab aga alati suuremat õiglust, koguni siis kui oled rebane. Omades salga hüüdu, õpib noor skout oma salga looma kombeid; edasi peab ta erilise märgiga oma nime loomana kirjutama õppima, s. t. ühtlasi oma salga embleemi joonistada oskama. See on algelisem tee au ja uhkustunde — salga ühistunde arendamiseks, kuid tühised peensused omavad skoutluses tihti suure tähenduse.

Järgnev aste on salga põhilause omandamine, mis poiste eneste välja-tõetatud. Näiteks siin olgu bulldoggi salgal. „Vahva, ent lihtne.“

Teine tee ühistunde arendamiseks on salga kodu korraldamine. Rühmad, kellel on õnnestunud omale kodu saada nii suurelt, et iga salk oma ruumi saab, on eriti õnnelikud seisukorras, kuid erilised salga nurgadki suuremas rühma toas on suure tähtsusega. Nii koguksid, näiteks kell 8, „kotkad“ enda pesasse, rebased aga urgu, karud koõpasse jne. Kui „kodu“ (staap) on täitsa rühma päralt, siis võib salga asulad olla kaunistatud igale salgale vastavalt. Poistes elab ngunii tung ehtida kaabut, riideid sulgedega, keppe lintidega jne. vastavalt salga kombele.

Võib aga juhtuda kodu nii väikseks, et igale salgale nurkagi ei jatku. See tunnistab muidugi ruumi ebakohasust rühmale. Skoutmaster peab seda varakult ära nägema, tegutsedes kõige salgu koondada samal õhtul. Võib ju 2—3 salka olla neljapäeval ja pühapäeval, teised 2—3 teisipäeval ja reedel. Kogu rühm võib aga koguda laupäeval pääle lõuna ja pühapäevasteks koondusteks pääle keskpäeva, kui seda aeg lubab.

VIII. Salga distsipliin.

Salga distsipliin, ligemalt öeldud: kord mille juhatusel toimivad salga tööd ja ettevõtted, omab suure tähtsuse skoutide kasvatusel. Selle tõttu on tarvilikud täpsed ja nõudlikud säadused selles asjas.

Kui rühm kogub mõningaks harjutuseks kella 8—9 õhtul, siis oleks tarvilik skoutmaster ehk tema abi viibimine „kodus“, võimalusel koguni veidi varem sinna tülles. (Salga päälükud juhivad ikkagi üsna iseseisvalt salga tegevust.) Samuti peavad salga päälükud ise täpselt kohal olema, ehk kui neid mõni töö ehk amet kinni peab, siis teatagu nad sellest aegsasti oma abile, et see teaks kohuste täitmisele asuda.

Nii siis käsib skoutmaster täpselt kell 8: „Kogu!“ Salga päalik asub kohale ja asetab oma salga joonele, vastavalt komandole. Harilikult vältab salkade korraldamine kaksteist sekundit. Salga päalik võib ka käskida: „x salk kogu!“ ehk ka mõnda teist kokkuräägitud märguannet tarvitada. Viimane olgu aga asjaosalistele kuuldav ja ärgu tekitava segadust. „Saarma“ salga päalik plaksutas käsa ja sügas siis paremat kõrva komandoks „kogu“, vasakut kõrva — „riivult“ ja kukalt komandoks „ümber pöörd!“

Salga päalik asub alati kohal, kust tal salga tegevust parem näha. Salk kogub harilikult ikka joonele. Skoutmaster asub toa keskel, ning salkade kohal olles annab tasase märgu (n. vile), mis tähendaks siis ringile kogumist. Salga päalik käsutab siis „valvell“, „paremale“ ehk „vasakule käies marss!“ Selle järele koguvad salgad päälükuga eesotsas skoutmasteri ümber, teda tsentrumiks võttes ja ise raadiusena ringis asudes. Kogudes võiksid salgad oma hüüdu tarvitada, kuid see ei oleks sunduslik, olgu siis ehk väljas.

Salga päalik peatab salga viis sammu skoutmasterist, kes farviduse järele skoute koonduse korruga tutvustab.

Palve ja lipu tervituse järele vaatab skoutmaster järele kes puudub. Siis annavad salga päalikud aru kõikide salga skoutide üle, mille järele skoutm. endale märkused raamatusse teeb.

Selle järele käsutab skoutmaster skoudid töösse, salga päalikud tervitavad teda ja käsutavad salga ümber pöörd ja marsivad ühes salgaga oma pesasse ehk koopasse. Nende kohale jõudes käsutab skoutmaster „riivult!“ ja asub ise salga juurde, kellele soovib mõningaid erilisi juhtnööre anda.

Kogu tseremonii ei peaks kestuma üle viie minuti, mida ka võimalik saavutada kindlalt kordo pidades. Koonduse (töö) lõpuks annab skoutmaster vile, mis märguandeks kõike kiiresti ära kraamida. Salgad asetavad töö abinõud jne. kohale, võtavad mütsid ja kapid. Salga päalikud käsutavad „valvel!“ ja skoutmaster annab siis käsu laiali minna, mida salga päalik täide viib, skoutmasterit tervitades. Seega oleks siin üks näide sellest korrast, mida salkade koondusel rühma kodus tarvitada.

Sarnase korra läbiviimise tähtsus seisab pääasjalikult selles, et salga päalikud õpiksid iseseisvalt salka juhtima ja tema eest vastutust kandma, ühtlasi salku ühte peresse liites. Skoutmaster ei peaks iialgi käsutama otsekohe skoute, vaid päalikuid. Kes väitab selle võimatust, pole katsunud seda läbi viia.

Ühes Londoni linnajaos korraldati skoudi sääduse loengud, millest osa võttis 800 skoudi ümber. Kõik kogusid saali alati salgana oma päaliku juhatusel. Lihtsam salga liikumise viis on ühel joonel, salga päalik esimese paremal käel. Selle juures on soovitav väiksemate skoute ette marssima asetada, et nad ei peaks ennast vaevama pikemate samme järele tehes.

Rühma au.

Wrokseli rühma skoutide juhtumine.

Tõlkinud Master Ass.

(Järg.)

III. Süüdlane on leitud.

„Ma arvan, siin ma seisin, kui mootorit parandasin,“ — tähendas Morgan, jättes auto seisma. — „Selle teeraja lähedal, mis läheb üle turba soo. Ja muidugi,“ jatkas ta. — „Näete! Vähe oli on jooksnud maha, kui auto seisis.“

Autos asus pääle Morgani veel viis skouti — Der, Stanklif, Hargan, Savil ja Arnold. Kahjusaaja sõidutas neid kohale, kus juhtus äpardus, sest pääle lühikest nõutlemist sai otsustatud, et just säält peab otsimisega algama.

„Palun istuge kõik autos, ma tulen kohe tagasi,“ — hüüdis korruga Der, hüpates autolt ja jookstes teed mööda tagasi.

Tema teravad silmad märkasid midagi valendavat rippumas ühel põõsal. Ruttu haaras selle ja võidurõõmsana ilmus autosse tagasi. Oli üks taskuräät.

„Nuusutage, härra!“ — ütles ta. — „Ma

ei imesta, kui see taskuräät oli kaasategev teie minestusele. Teil ei läinud sugugi süda pahaks ja ei hakanud halb, vaid Teid on uinutatud, ja pärast seda varastatud. Ehk teadis keegi, et Teil oli kaasas raha ja et sõidate Bardoni. Kas Teie vahest ei aimaks, kes võiks seda teada?“

„Kõigevähematki!“ — vastas Morgan, imestades väga asja sarnase pöördte üle. — „Pääle minu notaariuse ei teadnud keegi, et saan selle raha ja sõidan Bardoni.“

„Jmelik. . . Aga kuhu läksite, kui lahusite notaariuse kontorist?“

„Ma lõunestasin restoraanis, ja sõitsin siis kohe,“

„Aga kus seisis sel ajal Teie auto?“

„Brauni garasis, Hight-street 7.“

„Aega oli küllaldaselt, et rikkuda midagi mootoris ja siis tulla siia,“ ümises Der. —

„Wrokselist on siia 6 kilomeetrit, mitte rohkem.“

Rääkides seda, vaatas Der tähelepanelikult teele.

„Aga õelge, härra, kas Teie ei kohtanud siin kedagi?“

„Ei. . . , siiski ja. Nüüd tuleb meelde, kui tähtsini istuda autosse, tuli minu juurde keegi mees, sarnanev hulkurile, ja küsis kas ta ei saavat mind kuidagi aidata. Ma vastasin, et tuleb abiga hilja, sest olin kõik teinud et edasi sõita. Ta seistas veel vähe, pannes käe servale, ja küsis veel midagi.“

„Aga teine mees, härra?“

„Teist ma ei näinud!“

„Melik,“ tähendas Der, „ma näen teel tolm sues väga selgesti isesuguseid jälgi kolm. Waadake ise!“ — jatkas ta, näidates teele. — „Kuid palun maha minnes jälgi mitte tallata!“

Ettevaatlikult, üks teise järele, lahkusid kõik autost.

„Otsustades mahavoolanud õli järele, seisis auto siin,“ — hakkas Der seletama. „Vaat“ need jäljed, milledest on näha ainult varbaid, on Teie omad. Teie kükitasite maas ja Teie kontsad ei puufunud maha. Need suuremad jäljed on hulkuri omad, keda Teie nägite ja kes rääkis Teiega. Tema rääkis Teiega, et Teie tähelepanu kõita ja et Teie ei märkaks teist meest, kes ligines külje päält. Näete, need on tema jäljed. Nad ei ole sugugi sarnased esimese mehe jälgedega ja on palju vähemad. Näete, nad tulevad üle tee turba august, kus tema arvatavasti oli peidus oodates Teie uut.“

„Kui sõitsite minema,“ jatkas Der, „hüppas viimane astmeluuale ja surus selle kloroformiga rätiku Teile näole, mille järele silmapilk meelemärkuseta lamama jäite. Siis võttis Teie taskust rahakoti ja hüppas maha, jättes Teid saatuse hoolde.“

Morgan vaatas imestusega Derile otsa.

„Võib olla, on Teil õigus!“

„Ma mõtlen, et mul on õigus,“ vastas see, — „kuid on tarvilikud veel tõendused. Kui minu oletused on õiged, siis peame meie leidma koha, kus ta hüppas autolt. Arvatavasti sääl, kus mina leidsin taskuräfi.“

Nad läksid kõik teed mööda tagasi. Umbes kahesaja sammu kaugusel jäi Der seisma.

„Siin!“ hüüdis ta — „Siin on see koht, kus ta hüppas autolt, ja otsustades jälgede järele mitte väga õnnelikult. Kas näete, tolm sues on näha käe jäljed; ta kukkus neljakäpukile. Vaat! siin on ta tõusnud püsti ja otsustades ühe jala sügava jälje järele, võib arvata, et ta on end natuke põrutanud ja longanud. . . Nüüd, mõtlen

ma, läheme auto juurde ja vaatame, mis sündis kui ta jõudis oma sõbra juurde.“

„Nad läksid seda teerada mööda“ — hüüdis Stanklif viie minuti pärast. — „Suured jäljed lähevad ühes vähematega. . . ja üks lonkab neist, see on selgem, kui Jumala päev.“

„Imestamist väärt“ — hüüdis Morgan.

„Oodake meid siin, härra,“ ütles Der. „See paar ei võinud väga kaugele minna. Mul on üks mõte. . . Kui meie mitte tunni aja pärast ei ole siin, siis kohtame Wroksele politseis.“

Järgmisel minutil jooksid viis skouti teerada mööda.

„Oodake, mitte nii ruttu!“ — käsutas Der, kui nad olid pool kilomeetrit jooksanud. — „Nad võivad olla mõnes teetaja ääres augus, ja kui meie jookseme liiga kiiresti, siis võime neist mööduda. Aga Stanklif, kas sa ei mäleta, kas mitte siin teerajal ei olnud üks lagunud telk, mille meie leidsime paari nädala eest?“

„Ja, sellel. Meie olime sääl ju vihmaparjus.“

„Võib olla läksid nemadki telki, et jagada sääl oma saaki,“ tähendas Der.

„See mõte tärkas ka minul,“ ütles Stanklif.

Jatkasid siis jooksu, kuid ettevaatlikult ja tähelepanelikult ümbrust silmitsedes.

„Pea!“ hüüdis Morgan, kes jooksis ees. „Kaks inimest tulevad meile vastu. Kuid need on turistid, Morgan aga rääkis, et üks neist olnud närudes hulkur.“

Aga mitte päriselt, vaid rietatud, tähendas Der. — „Hulkuritel on kontsad alati tallatud, aga neil kahel, kes rõõvisid Morgani, olid kontsad õiged, nagu näitavad jäljed. Valmistuge sõbrad!“

Võõrad lähenesid. Der astus ette.

„Vabandage härra, kas ei näinud Teie skoute sääl eemal?“ küsis ta, pöörates ühe poole ja vaadates tähelepanelikult tema jalgu.

„Ei, pois.“ — vastas küsitav.

Der astus kõrvale, kurba nägu tehes.

„Kuid võõraste eemaldudes pöördus ta oma sõprade poole.“

„Need on samad. Neid on vaja kinni pidada, saagu mis saab!“

Järgneval hetkel tormasid Arnold ja Stanklif suurema ja Der, Morgan ja Sawil vähema päale. Pääletung tuli nii ootamatult, et mõne minuti pärast mõlemad kätest-jalgest seotud olid. Sawil saadeti Morgani järele, ülejäänud neli jäid vangisid valvama.

„Ma ei tea neid inimesi,“ — ütles Morgan. — „Kardan et Teie eksite Der, ja pidasite kinni täiesti süütuid. Selle eest võib teil halvasti minna. Mul on väga kahju, et lubasin teil tegutseda oma pääd.“

„Vabandage, härra Morgan, ma jõudsin otsustasin neid kinni võtta,“ vastas Der kähku. „Kui Teie vaatate oma auto astme lauale, siis näete punaka mulla tükke, mis jäfnud sinna inimese, kes tungis Teile pääle. Samane maa on ühe nende härra kontsade küljes, nagu näete. „Hulkur“ on ümber rietatud, seepärast Teie teda ka ei tunne, kuna teisel on vale habe ja vurrud ees. Vaadake ise.“

lende sõnadega kargas Der vähema vangi juurde ja tõmbas temal vurrud ja habeme eest.

tõesti anda asi politsei kätte ja katta häbige tervet Teie perekonda?“

Ta vaatas otsides ümber. Noor Dik Lütas vaikis.

„Vaata mis,“ sõnas Morgan. „Sa ei ole veel langenud niipalju, et sinu tõusmine oleks võimata. Sinu isa pärast, kes oli minu parem sõber, annan sulle võimaluse tasandada sinu eksimist. Kui sa oled nõus astuma sõjaväkke siis ei anna ma asja politsei kätte. Vali, mida sa soovid!“

Dik Lütas valis sõjaväe, ja peab ütlemas, et temast sai hääd sõdur. Rahakott ühes rahaga leiti tema juures puutumatusena.

„Eesti Skouidi“

ärijuht,

toimetuse liige

ja kaastööline

1922/1925.

Tartu

Skoutide Maleva

teine päälük,

1921/1922 a.,

Skoutmasterite

kogu juhatuse liige

1923/1924, 1926,

Akadeemilise

Skoutide Seltsi

esimees 1924/1925.

Skm. Elmar Jõgi.

„Dik Lütas!“ — hüüdis Morgan.

Noormees punastas häbi pärast.

„Ma ei oodanud sinust seda,“ jatkas Morgan. — „Kui sinu isa jättis sind pärandusest ilma, siis oli tal põhjendus, sest et ta sinust muud ei näinud kui meelehärma. Muidugi, ma saan aru, see võis näida ebaõiglasena, kuid korraldada rõõvimine suure maantee pääl — see. . . ma ei tea kuidas seda nimetada. Mis teha mul sinuga? . . . Sinu kaaslaste tunnen ma ka ära. See on üks minu notaariuse kirjutajatest. Temalt sa saidki vist sinule tarvilikud teated? Kuid mis teha? Kas

Kui kõik nii lõpetatud, pööras Morgan skoufide poole, kes tema jutujamise kestel viisakalt kõrvale olid läinud.

„Ma ei tea, kuidas Teid tänada,“ ütles ta, tähendades Derile. — „Teie päästsite mind surmast ja muretsesite minu sõbra poegadele raha tagasi. Kui teil on kunagi abi vaja, siis võite arvestada minuga. Ma olen suur võlglane Teile ja südamest palun andeks, et võisin kahtlustada Teid. Tänapud olgu Jumal, et teie olite minu tee pääl ja pääsiti, et Teie nii ruttu tulite minule appi!“

„Ole valmis!“ on meie hüüdsõna!“ vastas Der. (Lõpp.)

Gillwell Park.

Skm. H. Paalmann.

(Järg).

Kui alaline laager, on Gillwell Park väga mugavalt sisseseatud. Kuid inglane ei lähe üldse mittemugavasse laagrisse. Laagri ääres asub pesemise ruum veevärgiga ja duschidega. Telkide sees on laudpõrandad ja telkidel kahekordsed katused pääl. Veidi pikemini Inglismaal laagris olles ei osutu need mõnused vaid mugavusteks — viimased on peaaegu hädatarvilikud. Maapind on säääl väga sitke ja niiske. Ta ei tõmma vett kuigi kergesti sisse. Seepärast ei lubata ühelgi skoudil ilma allapandud kummi telkmantlita maa pääl magada. Kestvamates laagrites tarvitatakse juba telgi põrandaid, millised hästivarustatud Inglise sõjaväelt odavalt ostetavad. Kahekordsed katused pikendavad aga hariliku telgi iga viie aasta päält kümne pääle.

Laagril on hulk kõrvalehitusi. Üks neist mõõdunud numbris ilmunud pildil nähtav, n. n. „log cabin“, nagu seda Kanaada Rocky Mountain'is elamiseks tarvitatakse metsaraidujate poolt. Ta on palkidest kokkuehitatud maja ühes tuleaseme ja korstnaga, tarvitatakse puude hoidmiseks. Meid paneb alati imestama asjaolu, et väljamaa laagrites puid ostetakse. Eesti metsa pole aga igalpool. Kõige muu kõrval omab laager ühe skoutlise muuseumi. Säääl nimetatakse seda laagri muuseumiks. Tema võtab oma alla kaunis suure maa-ala, millele ehitatud teede ääres leiame igasuguste laagritulede ehitustüüpe, okstest, õlgedest, mätastest onnisid, laagrihoodid, laagritule asemel ja istekohad nende ümber, tulepuude alalhoidu kohad, tarvilikud laagrikohad, laagriaiad, laagri praeahjud ja kõõgid. Veel palju igasuguseid asju, mida laagris võimalik ehitada ja millised ka pikemat seismist kannatavad. Samas on veel eriline liivakast, mida jälgede õpetamise juures tarvitatakse. Selle kõrval seisavad erilised sillapuud sõlmede sidumise harjutamiseks.

Suurel, poiste laagriväljal on ka laagrikauplus ja laduruum rühmade varustusele ning jalgratastele. Veidi eemal on lipuvarras, millele ülestõmmatud lipp ütleb, kas kauplus on lahti, kas on B. P. külla tulnud, kas on sellel õhtul ühine laagrituli. Laagrivälja tagumises osas asub laagritule ase. Kõik sinna viib erilise todemlise värava kaudu ja keskpunkti on jälle todem, viimane õige tähendusrikas. Suurel laagriväljal asub ujumise basseini, sest Inglismaal pole võimalusi laagrikoha valimiseks vee ääres.

Kursuste päevakava on väga vabalt sisse jaotatud. Hommikueine tuleb muidugi igal salgal ise keeta, toidumaterjali saab üks kord päevas kätte. Kokkadena töötavad vaheldamisi kaks skouti, igal salgal ise järjekorra alusel. Hommikuäratamine sünnib kell 7 erilise sarvega, n. n. „coudou horn“, mille B. P. ühelt oma arvurikastelt reisudelt kaasa toonud. Kuni kella 10-ni ei valva igatahes keegi erilisel tegevuse järgi, muidugi sünnib selle aja jooksul pesemine ja söömine. Ülevaatuse on kell 10. Siis peab telkides kõik korras olema. Laagri skoutmaster oma abiga käib ringi, vaatab viimase piinlikkuseni kõik telkide ümber läbi. Tekid ei tohi ilusa ilmaga kunagi telkides kokkupandult seista, vaid tulevad telgi katusele ehk mujale lahtiselt välja panna. Isiklik varustus ja magamiskott tuuakse harilikult telgi ette, kui ilm lubab. Sel moel tuulutatakse ülevaatuse ajal telki. Kursandid ise seisavad reas oma laagritärbete juures, nende vorm olgu korralik

ja puhas, arvates päältpoolt põlvi. Pääle täieliku ringkäigu kogunetakse lipu tõstmisele. Nüüd avaldatakse tagajärjed sellepäevasest salkade võistlusest. Siin hinnatakse tegevus eelmisest ülevaatest selle ülevaataseni, uuendused, skoudivaim ja puhtus. Tihti juhtus, et ühe sentimeetri pikkuse ja millimeetri laiuse õlekõrre pärast telgi põrandal ehk söögi onnis arvati salk viimaseks. Pääsajalikult arvestati eelnimetatud fingimisi, ka nõrgemaid ei jätud korraks ilma esimese kohata. Mingit punktide arvu nimetamist ei olnud sääljuures ega auhinda lõpuks, sest skoutide juhid omavahel sarnaselt ei võistle.

Muu päevane tegevus läks loengute pääle. Inglise omase otstarbekohasuse pärast ei muutunud need kunagi tüütavateks, kunagi pikkadeks. Ülevaatus ja luncheoni vahel (söögiaeg) oli kaks loengut. Ilusa ilmaga peeti need väljas, vihmasega rühma kodus. Loengutes ei käsitatud kunagi algusest pääle asja, vaid anti tulusaid näpunäiteid harilikult tehtavate eksituste kõrvaldamiseks ja pääsi: anti süsteem iga asja läbiviimiseks kätte. Esimesest abist näiteks loeti kõigest kaks fundi, esimeses sanitaarkasti sisu ja õnnetustest ärahoidmise reegleid, teises teatavaid näpunäiteid. Ka signalisatsiooniga tehti vaid pool tundi tegemist ja ei ühtegi harjutust. Sellevastu võeti põhjalikumalt läbi luuramiskunsti, lasti kõigil salkadel need tegelikult läbi teha, harjutati laagriehitamist ja otstarbekohast sissejaotamist, lasti ümbruses omal kohane laagrivälja valida ning paberitega telkide, köökide, lipu, puuladu, prügikasti ja muud asukohad äranäidata. Hiljem vaieldi need omavahel läbi. Tähepanu harjutamiseks loengu kestel lasti ümberriietatult keegi skout tulla ja pimedat mängida. Teine läks selle juurde, andis talle raha ja lõi teda pärast. Kohe selle pääle pidi igaüks olema valmis laagri-pääliku küsimustele vastama isikute väljanägemise, riiete, suuruse ja muu üle. Üldse harjutati põhjalikumalt asju, mida raamatutest õppida võimata. Nii näiteks sõlmi. Igaühele oli sunduslik nende tegemine ja pärast effenäitamine, samuti „spleesimine“ (nööri kokkupunumine), lassoviskamine, silla ehitamise sõlmed, kaelarätiku rõnga ja nõopide punumine. (Järgneb).

Silmad fihnikus.

C. Robertsi järele tõlkinud. H. R.

Üle laia kahvatu veepinna lendas kaldale suur vaimule sarnanev hall lind. Juuni päikeses uinuv kallas oli nagu merigi, fasane ja piiritu; ainult paremal kuld-rohelise rohflagendiku taga seisid metsakõrgustikud. Üsna rohu ääres paistis kuivanud punasest savist välja vana kalalaeva vrakk, Jumal teab millal tormist kaldale paisatud. Sinna maandus hall lind, esiteks tasa-kaalutult, kui suurest väsimusest kõikudes, siis liikumatult, kivinedes, olles kui selle vrakki osa. Tüki aega istus Hall Külaline liikumatult, isegi kui musijasapunane liblik end maha laskis temast jala kaugusel, isegi kui nirkist tagaaetud hiir piiksus kõvasti tema taga. Vaikne klaas-selge õhk värises, mere poolt kostis vaikne algava tõusu kohin. Järsku ilmus lindude parv, maandus meloodilise vilega rannale ja hakkas midagi nokkima. Kuid hall õkull ei liigutanud sulekestki. Tund aega istus tema päikse paistel, suletud silmil, kuni elu tagasi tuli tema kurnatud kehasse. Tema, polaarvõõ elanik, oli tormist kaugemale merele viidud. Vaiksel jäämäel varju leides tuli ta lõu-

nasse, kuni jäämägi lagunes, ja ta oli sunnitud pikka lendu kaldale tegema. Viimast jõunatukest jätkus talle, et kaldale laeva vrakki pääseda.

Viimaks ometi avas suured, ümmargused, kollased silmad — klaasised, tuli-kollased kettad, millede pilud pimestavast valgusest nõõpnõela suurusteks vähenesid. Aeglaselt pöörates oma ümmargust peaaegu kassipääd, vaatles ta harjumata ümbrust. Hele päikse valgus ja lage koht ei meeldinud. Laotades laiad tiivad, hüppas ta laeva kereesse, mis oli pooleni kõntsaga täidetud. Kuigi voodri lauad olid ära kukkunud küljest, oli siin ikkagi mingisugune vari, mis andis puhkust pimestatud silmadele.

Väsimusest toibudes tundis Hall Külaline nälga. Ta istus liikumatult, kuid tema meeled olid ärkvel. Tema kõrvad — nii tundelikud et ta võis kuulda arutu hulk häält saäl, kus inimene ei kuule muud, kui unist vaikust, — tabasid sahinatate, piiksumiste, mürade koori, mis talle avaldas, et läheduses rohu sees elutses hiire rahvas. Ühes kohas kasvab rohi nii ligidal, et kõrred laeva sisemusse tungisid. Hall Külaline lendas sinna ja hakkas varitsema, kui kass hiire augul. Ta oli viibinud nii mõne minuti, kui ilmus rasvane vesirott kavala ilmega, kes uniseid sifikaids otsis. Terased roti silmad ei näinud vaimutaolist, halli sirget kuju, mis tulbana rohu sees istus. Võõras ootas lihaseid pingutades kuni rott lähenes, et teda võis kindlasti tabada. Järsku langes taevast mingisugune pruun kogu. Kuuldus lämmatatud piiksumine, ning vesirott jäi liikumatult uue tulija — kirju sookulli küüsi, kes hakkas oma ohorit lõhki kiskuma, just kui rutates einetamisega.

Hall Külaline laotas tiivad. Tema lend oli hääletu, just kui tuulest lennutatud suletutil. Võimsad küüned haarasid maiustaja kaelast ja seljast. Minut aega rabelesid kirjud tiivad neid katvate hallide all. Siis hakkas rändaja ahnelt maitsovat lõunat hävitama, millist ta ammugi polnud saanud. Kui ta lõpetas, jäi mõlemist väga vähe üle — nii kullist kui rotist.

Külaline pühkis oma musta sibirikulise noka voolust siia kantud puutüki vastu, heitis silmadega ringi ning tõusis vaikselt õhku. Ta otsis pärastlõunaseks puhkeks pimedamat ja kodusemat kohta, kui laeva vrakk. Paremalt, kõrgustiku jalal märkas ta rohelappidega ja mõnes kohas võsastikuga kaetud soed. Soo äärel kerkisid üles kolm kõrget poppelt, millede ladvad ta oma vaatluspunktideks õõsise jahi jaoks määras. Nüüd oli aga tarvis omaette nurgake, kuhu võis päikse hiilgusest varjule minna ja puhata raskest lõunast. Lennafes madalalt üle rohu, väikseid nägematuid piiksujaid mitte tähele pannes, liikus ta sohu ja kadus fihnikusse. Poolmädanenud känd üsna ligi maad meeldis talle istmeks ja poole minuti järele uinus hall õõkull.

Varsti ilmus läbi võsa rahutu räästas kavatsedes õõliblikate pääle jahki pidada. Ta istus oksale, paar jalga kõrgemal Halli Külalise pääst ja vaatas häbematult liikumatult viirastust. Saäl avanesid suured, ümmargused, vasekarva-kollased, hirmsad silmad. Räästas kivines ja vaatas neisse sekundi vältel. Viimaks, toibudes, kukkus kisaga oksalt ja kadus kiirelt pöõsast, mis sarnast õõdsust si-aldas.

Ligi pool tundi hiljem, pistis fihnikusse oma terava nina suur must nirk. Tema tigidad, lähestikku kolmnurksel pääl istuvad silmad, märkasid kohe magavat lindu ja hakkasid põlema sügava, punase tulukesega.

Esimene mõte oli magaja kõrist haarata. Kuid, kuigi nirk oli vahva ja berejänuline mõrtsukas, — hallis kogus oli midagi mis pani kahtlema.

Ta ei olnud ennem näinud nii suurt ja hirmust õökulli. Väänledes, kui uss, madala ja pika kerega, lähenes ta kahe jala kaugusele magajast ja jäi seisma. Nirgi peent kuulmist mööda sündis see liikumine hääletult. Kuid õökulli kõrv, see on tundelikkuse ime. Sügavas unes tundis Hall Külaline hädaohu hoiatust. Samal momendil, kui nirk tõmbas lihaksed hüppeks pinguli, avanes tema nina ees järsku paar suurt, tumedalt läikivat ringi, mis löid nii heledalt ja vihaselt lõkkele, et ta tahtmatult tagasi pörkas.

Hallil Külalisel ei olnud tarvis mõelda, kas on kardetav pikk must loomake tema ees. Tema instikt töötas mõttest kiiremini. Ta tiivad läksid laiali ja ta tõusis kui tuulispasast tõstetud. Silmapilkselt kukkudes, löi ta

„Eesti Skouidi“

päätoimetaja

alates 1. VII. 1924 a.

ja ajakirja ärijuht

alates 1. XI. 1925 a.

Skm. Johannes Tederson.

Võru Skoutide
asutaja ja maleva
päälik kuni 1923 a.,
Skoutmasterite
Kogu juhataja
alates 15. II. 1925 a
Akadeemilise
Skoutide Seltsi
esimees
alates 1. I. 1926 a.

oma teravate küüntega alla. Sel silmapilgul hüppas talle vastu ka nirk, imestust äratavalt sirutades elastilist keha, püüdes vastase kõri tabada.

Kuid vilumatus hukutas nirgi. Ta ei teadnud et tihe sullekate Halli Külalise kõril ja rinnal saab olema läbitungimatuks soomuseks isegi tema teravatele hammastele. Ta peaaegu lämbus, sest ta suu oli täis udusulgi. Tal läks korda kriimustada vaid nahka veriseks.

Kuid siis pigistasid terasest küüned tema kõri: nirgi tige suu venis laiali, kõlas lämmatatud kisa ja nirgi elu kustus.

Seks ajaks oli juba Hall Külaline näljane, sest õökulli seedimisprofess käib imekiirelt. Ta kustutas nälja nirgi lihaga, kuigi see liha on puine a viha, nii et rõõvlind puutuks seda vast ainult äärmise nälja korral.

Pääle sõõgi uinus õökull uuesti, tal oli tarvilik puhkus.

Kuid pääle päikese loojaminekut, kui hakkas viluks minema, ja kas- tega kaetud lilledelt aroom siia tungis ning kõrgel kahvatu-rohelistes pilve- des kõlasid kullide läbitungiv kisa, siis ärkas Hall Külaline tulisele tegevu- sele. Kui viirastus ujus ta oma varjupaigast kõrgusesse, tegi kaks ringi ja lendas hommikul vaadatud üksikute latvade juurde.

Lähema puu otsas oli ladva ligidal hagude hunik. Hallile Külalisele, kes ilmus kaugelt põhjast, ei tähendanud see midagi. Tema polaarkõrbete ilmas ei ehitatud ühtegi pesa nii lahtiselt: esimene jäätuisik oleks selle hävitanud. Nii ei tulnud talle ette, et see ehitus oli sinise kure pesa. Muu- seas ei olnud tal efekujutustki, et sinine kurg üldse olemas. Kärata lendas ta puulata ning istus sääil kümne, kaheteistkümne jala kõrgusel viitsade hunikust. Terve nõrgalt valgustatud, videviku ilm oli ta all vaikne ja rahu- lik. Miski asi ei liikunud, pääle kahe, kolme öösise kulli, kes läbitungivalt kisendasid taeva all.

Et hirmutada neid, kes ettevaatlikuse tõttu peidus, avas ta noka ja kisendas haruldaselt lõikavalt. Selle kisa juures liikus midagi kiiresti hagu- del, ja õökulli otsa vaatasid teravad väljakutsuvad silmad. Ta nägi kohe et see on pesa, millel istub väga suur lind, imelikult pika kaela ja nokaga. Kodus tühjas põhjas — teadis õökull — ükski tiivadega olevus ei saanud temaga võistelda. Ta oli polaarõhus ainuvalitseja. Võõrale ei tulnud isegi pähe, et see pikanokaline istuja võis kardetav olla.

Ta formas selle kui õige ja kerge saagi kallale.

Kuid õökull ei jõudnud veel lõõgi kaugusele, kui kiire kitsas kael tõmbus õlgade vahele ja pikk, odasarnane nokk oli oma teraga vastas.

Hall Külaline pani tähele, missugune sõjariist talle vastu seati ning jäi ettevaatlikult seisma. Järgmisel pilgul läks kure ussikael sirgeks, ja oda- nokk formas valgukiirusel õökulli pääle. See oli valesamm kurelt, sest ta ei ulatanud õökullini. Kuid Hall Külaline sai aru surma hädahust, mis teda ähvardas selle kiire noka näol, ning lendas kiirelt tagasi viisaka kaugusele. Saades hoiatuse, ei tunnud ta hirmu. Mitu minutid fiirles ta pesa kohal lähenedes, kaugenedes, ning harutas harukordset ülesannet. Ja kogu aja vahtis kurg silmi pilgutamata tema lendu, hoides võitlusvalmilt oma hirm- sat nokka. Tema pää pöörles hästi painduvalt kaelal, ja kust poolt vaen- lane ka ei liginenud, igal pool ootas teda seesama terav, kollane nokk, mis oli valmis teda otse rinda tabama. Sääil lendas õökull uuesti kallale. Temale vastu pörkas kiire nokk. Kuid õökull hoidis meisterlikult lõõgist, seda tiivaga vastu võttes ja nõrgendades. Meeltäraheitliku lõikava „ku-a-a“ saatel val- mistas kurg uueks lõõgiks. Kuid vastane haaras tal juba kõrist küüntega. Veel silmapilk, ja kure pikk kael läks sirgeks ning kitsas pää ripnes pesa äärel. Võitluses purustatud munad imbusid läbi pesa, hall õökull hakkas ahnelt nii küllast toitu hävitama.

Kuid loodus talitab armutult mitte-ettevalmistusega.

Hall Võõras unustas, harjumatus olukorras, end ettevalmistada surnud kure abikaasa tagasituleku vastu. Pidutsedes ei pannud ta tähele raskete tiibade kohinat.

Kuuldes müra tõstis ta verepiiskades pää. Kõrge isane alles maandus pesa äärel. Tema pää oli õlgade vahel, pika kollase odasornase noka taga, ja tema silmad, kõvad kui kalliskivid, ristlesid mõrtsuka silmadega ilma viha, hirmu ja vaenulikkusega. Hall Külaline tõusis õhku, et vääriiselt või-

delda. Kuid ta jäi hiljaks. Kure pää formas ta poole, teda läbipuurides kui konna.

Lõök juhtus just tiiva, seda purustades ja sellega lennu võimet riisudes. Kohutava vilega tungis kull vastasele kallale, sirutades hirmuäratavad küüned. Kuid ta langes purustatud tiiva tõttu kure jalge ette. Ta ei jõudnud end koguda, kui teda tabas kättemaksja võimsa kaela lõök, mis seekord iseäranis tabav oli. Hall Külaline langes läbipuuritud kaelaga. Ümmargused kollased silmad avanesid ja läksid kinni paar korda; nokk laksus, kui kas-tanjeteide paar. Siis jäi ta liikumatult vaikseks. Kurg seisis täies pikkuses lõhutud pesa veerel ja jagas aeg-ajalt lõoke sulgede elutule massile.

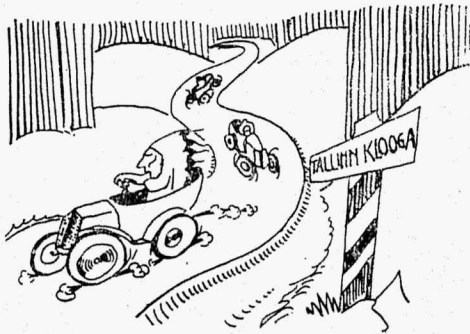
Tempora mutantur. . .

Hääl Läänest.

Kord oli kolm kuulsat punanahka:
Kotkasilm, Hirvejalg, Biibrikõrv.

Nad tulid kokku ja pidasid nõu, mis teha. Sest aeg oli üpris igav: „sihvoka“ närimine enam ei maitsenud, kohviõhtuist ammugi villand ja shimmi hakkas ka juba moest minema.

„Lähme õige laagrisse!“ ütles Kotkasilm.

„Pfu, mida ma arvan kuulbat!“ vastas Biibrikõrv.

Ent lõppude lõpuks siiski lepiti kokku ja läks lahti rännak laagrisse.

Järgmisel päeval näeme juba punanahki kihutavat sõjateel.

„Kena koht Flaagriks,“ pajatas Hirvejalg. „Metsa serval on allikas, ja midagi üllatavat siin meile ka juhtuda ei või!“

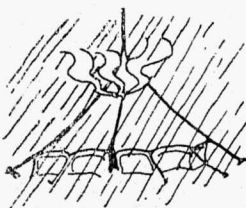

Nii siis. Asusid meie vahvad punanahad laagrisse, mille nad kõigile Eesti skoufidele eeskujuks võrratult hästi korraldasid. Säädsid sisse raadio, mille kaudu preeriilooduse jazz-bandi kuulasid, ehitasid telefoni, elektri valgustuse, veevärgi, telki parkett põranda, asutasid postkontori jne.

Pääle raske töö (mida nad kõik suure jõupingutusega päält vaadanud) asusid enne voodi ronimist keskkütte torustiku ette ja Biibrikõrv rääkis „lökkejufu“ Kilulinna salaugastest kuna teised sõpruse ja vendluse kinnitamiseks imesid kalumetti.

Teisel päeval sadas aga vihma ja meie vahvad metsavennad pidasid rahupiipude juures nõu kuidas kõrvaldada laagrielus ülisuurt puudust. Nimelt puudus neil hädatarvilik aparaat: elektri saapapaela sõlmiga.

Aga vihma valas kui oavarrest.

Nemad aga veetsid oma aega kasulikult: mängisid „skoudimänge.“

Aga tibas veelgi vihma ja punanahkadel oli üpris igav. Kolm päeva nad magasid ja kui neljandal päeval päike telgiavangust sisse irvitas, ärkasid.

Nii siis ärkasid ja lausus esimesena Kotkasilm: „Hm, hm... Mis päev täna on?“

„Ei tea!“ haigutas Biibrikõrv.

Pikkade nõuilemistele järele otsustasid lahendada tüliküsimust niiviisi, et sõita tagasi oma vigvamide manu põhjepoolsel rannikul.

Jaa... Sinna nad jäidki ja on praegugi veel sääli, kui mitte Suur Vaim neid „Dorpatensise korpide“ igavestele rohtlagendikudele sinise esmaspäeva piisoneid küttima pole kutsunud.

Veeteed ümber Eesti.

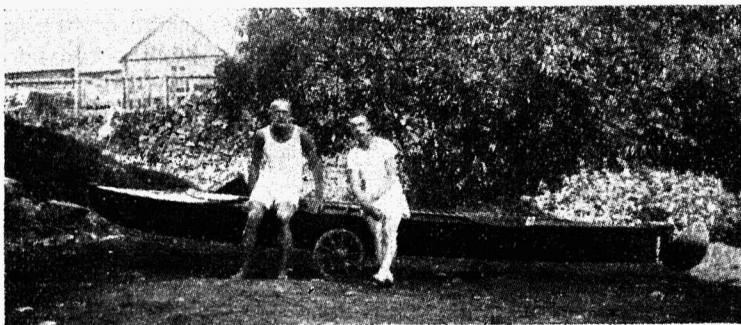
H. Tults.

(Järg).

Vähe kaugemal, lahtisel merel, annab end meretujukus tunda; kord lõõtsub tuul kagust, säälsamas pöörab edelasse; kord libistab jõuetult paati, kord pingutab masti raksudes. Poiste tuju tõuseb ja peagi on „Karskuse laulik“ paadi nurgast ülesotsitud ja lastakse kõlada Eesti laulu üle Eesti mere. Kütkestav on kristalline peegelvaikne meri suvehommiku päikese paistel. Vetejumalana kõnnid tuhandevärviliselt kiiskaval kastevaibal, ümbritsetud vallatutest piivatest kajakutest. Käime Tõstamaa alevis. Paraneda tahtmatu silmaviperus sunnib arsti otsima. Et täita sõidunormi, asume õõsel teekonda jätkama.

Virved vaiksetel ulgumerelt veerevatel lainetel jäävad harvemaks, kuni viimaks hoopis kaovad. Öhtutaevas lillatab põuasumes. Pilvevaip heidab

finast varju vaikselt õitsuvale ehavalgusest kumavale merele. Pesakond ehmunud parte pahistab tiivade pekstes vastu vett kaugemale. Päeva koidikul lühike puhkus ranna-karjamaal, ja uuesti — paati, et ära kasutada parast küljetuult. Lennutame kaksiksaartest: Puhtu ja Ulutulaidust mööda Suurde-Väina. Puhtulaidul leiame rohtunud pargi ja suvilate varemeid; kuna Ulutulaidu puietu kivivarestik ainult vaid asulaks lugemata hulga lindudele. Maandume Virtsul, mille tuleornist suurepärase vaade üle väina avaneb. Kaugel — edelas Saaremaa rannaviir. Läänes — Muhu, mille ees meres kindlusena mõjuv Paternoster. Põhjas — okaspuu kantsina kõrge Kesselaid. Kagus — Virtsu sadam ja poollagunenud mõisahooned. Saare pind — ise kaetud kadakate, kuusemetsa kivise heinamaaga. Haarame üle vajuva päikese paistel kibendava Väina Paternosterile. Saarel asuvad tuleorn ja selle teenijaskonna elamud. Saarerahvas on lahkus ise. Ikka hädaldavad naised ja löövad käsi kokku, kui me „Meripoega“ näevad. See aga jääb truuks enesele ja ignoreerib neid surmamaigulisi nimesid, mis panevad talle naised. Terve tuleorni vahtkond on saatmas, kui jälle merele liugleme. Rühime Kuivaste kaudu keset väina asuvale Kesselaidule. Viisnurkse saare loode-

Meripoeg Varbla rannas 14. VII. 25.

ranna moodustab kuulus hall-kollasest dolomiidist Kesse pank. Lõunas — Panga ja Hanna metsad. Keskel — talud, kiirjalgadel asuvate laudtiivadega tuulikutega ja kiviaedadega eraldatud põllud. Paeklibune põld suudab vaevaselt toita harijat; sedagi mereheina, n. n. ardu väetuse najal. Hääsüdamised pruunihabemelised mehed, kirjude sukkade ja sarveliste tanudega naised täiendavad saare omapärast ilu, jättes rändurile siit ununematud mälestused. Ronime paagi torni, kust avarad vaated igale poole avanevad. Muhult kerivad punaste vintidena Lõõtsa tuleornid. Põhjas, madalikul istub igavese väinavahina roostepunane „Slaava“. Idas eraldub sinakast merest kollakasvalge manner. „Meripoeg“ pöörab loogas ümber ajujää tekitatud kivikute ja karide, et mannerile pääseda. Ahnelt võtame suuna üle Matsalu lahe. Kuid peagi karistatakse me ahnus. Tuul vaikib järsku. Kurjakuulutava kange mühina saatel rühime lähema ranna poole, kui merd ristlainetes kihisema panev põhjatuul meid tabab. Jälle kütkestav õsõit üle Saastna ja Matsalu lahtede. Rahutult kuulatame meresosinot, et õigel ajal teaks lahte varju pugeda. Päevatõusul kiirustame kukesammul üle Tauksi saare mada-

liku, ees tühjalt liugleva „Meripoja“ järel. Tuiskame peagi Rohuküla kivimuu-
lide vahele ja säält piksetuulest lennutatuna Hestholmist mööda Haapsalu.

Kaks päeva viidame linnas, vaatame mis vaatamise väärt ja rühime
edasi Vormsi sihis. Tüütuseni vastutuulega maadeldes, maandume Noaroot-
sil, kust õhtul tuule vaikides edasi sõuame. Ööpimeduses otsime tagajärje-
tult kanaali, mille kaudu teekond paari klm. võrra lühemaks osutuks. Soome
lahelt veerevad lained sumatavad kividel. Näib nagu sammuks päratu suur
eelajalooline loom rannavees. Päevatõustes sinetab ees Osmusaar. Möödume
rannas lehavatest sauna-suurustest kaljukampadest ja Tiiramaa sõjasadama
varemetes kindlustest. Läbistame Spinthamni lainefemurru virr-varri ja kään-
dume idasse. Paelana libiseb mööda liivane rand. Kesk Reibu lahte tabab
meid märkamataft kerkinud piksetuul. Silmapilk on purjed maas ja algab
heitlus maapoolt puhuva fiine tuulega, mis kaartena merest veepisaraid riie-
tele külvab. Toll-tollilt edasi nihkudes saavutame ranna. Uus hoiatus ette-
vaatuseks, mida mitte enam unustada tšotame. Priskest tuulest tõugatuna
möödume teisel päeval Pakri saartest ja sööstume Paltiski. Tavalikult saare-
maastikult paistab silma kabeli kirik ja hulk tuulikutega talusid. Siit alates
muutub mererand huvitavamaks. Uuga ja Pakerorti pankseinad ärataavad
oma kõrgusega tõsist aukartust. Tuleforni vaht niidab kärbsena heina kõr-
gel paeseinal, mis värviliste kihtide laduna meresügavusse sööstub. Randume
Suuropi paepõrandal, mis merest kerkides liivasse kaob. Põhjast paistab
Naissaar, mille eest laevad mööda müdistavad. Mere rahutu kumerus rohel-
dub fardunud rauana õhtu õhustiku värvilises raamitusas.

Kütkestav on sõit selle imekauni ranna vetes. Rannamõisa pankranni-
kult avaneb avar vaade üle sametise mere Tallinna pääle. Imponeerivana
mõjub Toompää hall müüristik. Sadama ja vabrikute raudvärgil heljub
suitsulinik. Horitsondil palmikuna lahtiharunev kurikuulus elektrivabriku suits.

Palavusest roidunult venime sadamasse. Teadmatult sattume toodritega
märgitud sõjaväe sadama piirkonda. Üldises müras ei pane tähele valvuri
hoiatushüüdeid, kuni hoiatuspaugu kuulnud, ruttu tähitud piirkonnast välja
tõttame. Riigil muidugi juba üks padrun raisus. Viidame päälinna kihavas
elus ainsa päeva.

Vabaneme nagu luupainajast, kui jälle Piiritat ja Viimsit mööda hel-
jumas näeme ja suurlinna lähmatav õhk enam rinda vaevama ei kipu. Loode-
tuul paisub suureks. Alatasa on sunnitud pump tõötama, et vabaneda üle-
liigsest bagaasist. Tihti paljastab laineorg karid. (Järgneb.)

Eesti skoutide ja guideide häälekandja ning vaimline side on ajakiri
„Eesti Skout.“ Juhin kõigi skoutide tähelepanu sellele lehele kui pea ainsale
emakeelsele skoutlase kirjanduse tootele, mida läheneval aastavahetusel iga skout
peaks enesele tellima. (Peavanema päevakäsk Emapäeval, 1925. § 6.)

Kas kõik skoudid on seda lugenud?

Eesti Skoutide Maleva I Suurlaagri (Jamboree) Kava

Vastuvõetud ja kinnitatud ESMP volitusel peastaabi juhatuse koosolekul Tallinnas, 12. aprillil 1926.

Eessõnaks. Eesti skoutide jamboree mõtte tekkis juba 1924 aastal, õhutatuna seekordsest üleilmisest jamboreest. 1925 aastal Tartus peetud III üleriiklikel kongressil leidis mõte väljendust vastava resolutsiooni kaudu. Tegelikult oli kongress sellekohase vaimustuse äratajaks. Seal avaldatud mõtteid on Skoutmasterite Kogu edasi arendanud ja omal koosolekul 4. okt. 1925 kavade kokkuseadmise skm. H. Paalmani ülesandeks teinud, kusjuures tema kuuldud soovide põhjal asja toimetaks. Peastaabile on sellest juba novembris 1925 ettekantud peale 8. nov. Tartus ärapeetud malevatevahelise nõupidamise. Asi on tänini pikenenud rahaküsimuse pärast. Eeltöödena on seni Tallinna skoutide malevaga ühiselt välja antud 2—3 korda kuus ilmuvat ajakirja „Tallinna Skout“, alates 6. XII. 1925. Praegu on päevakorral küllaldase arvu vanemate soetamine asja kordamineku kindlustamiseks. Jamboree eeltööd malevates on ammu käimas ja sõprade seltsidel tänavu peamureks laagrivarustuse soetamine. Skm. H. Paalmani on juba paljud malevaid kohapeal instrueerinud ja olukorraga tutvunenud.

Juhtmõtted. Eesti skoutlusele, kes juhtide ja seltskonna toetuse puudust kannatab, tuleb kiiremalt abi saada. Selle teostamiseks pidas skoutmasterite kogu kõigiti otstarbena ühe üleriiklise puhtskoutlase laagri — jamboree — ärapidamist 1926 aasta suvel, püühtsedes seal ühtlasi Eesti skoutide maleva V-ndat aastapäeva. Suurlaagri tegevus sünniks täielikult laagris, 1 nädala kestvusega. Temast võtaksid Eesti skoutid ja kutsutud väljamaalased osa oma varustusega ja valmistaksid ise toitu. Uute tegevusalade loomiseks ja endiste süvendamiseks Eesti skoutluses on tarvis Suurlaagris malevatevahelisi võistlusi korraldada, millest iga maleva normaalselt 25-liikmelise, kuid mitte vähema kui 15-liikmelise võistlusrühma kaudu osa võtaks, enne eellaagrites asja harjutaks ja korruga üleriiklikel ulatusel suuremaid jõupingutusi teeks varustuse muretsemiseks. Suurlaager aitaks kaasa skoutluse vaimu arendamisele, võimaldaks seltskonnale tutvunemist skoutide tegevusega, võimaldaks ka külastajatel väljamaalastel meid näha ja meile jällegi neilt skoutitegevust juure õppida.

Aja jaotamine. Suurlaager algab teisipäeval, 6. juulil 1926 hommikul ja lõppeb esmaspäeval, 12. juulil, õhtul. Päevade tegevus on järgmiselt jaotatud:

Teisipäeval: hommikul päralejõudmised rongidelt, päeval kella 10—12 vahel võistlus laagri kiire ehitamises, kella 14—17 võistlus parema laagri tegemises kolmetunnise tööga, kell 18 Suurlaagri avamine, millest osavõtma palutakse h-ra Riigivanem ja kutsutud külalised. Kella 18.30 kuni 19.30 külalistele laagri näitamine, kella 19.30 kuni 21 õhtusöök neile ja kell 21 laiaulatusisem laagrituli ettekannetega külaliste juuresolekul.

Keskpäeval: hommikul ja enne lõunat võistlused, pealelõunat algab 12—16 tundi kestev laiaulatusline skoudimäng kogu laagri osavõttel.

Neljapäeval: hommikul skoudimängu lõpp. Võistlused. Peale lõunat minnaks üheskoos Piirita basseini ujumisvõistlustele Suurlaagri võistluskava kohaselt. Õhtul ühine laagrituli ettekannetega.

Reedel: enne- ja pealelõunat võistlused, õhtul omavaheline laagrituli igas laagris, magaminek varem harilikust.

Laupäeval: ennelõunat viimased võistlused Suurlaagri kavast. Pealelõunaks sõidetakse Piirita kaudu mootorpaatidega Tallinna, kus marsitakse läbi linna Kadrioru staadionile skoudijooksu ja kõeveo lõpuvõistlustele, massilistele etteastetele ja auhindade jagamisele. Tagasitulek Kadriorust otse mootorpaatidega Piiritale. Õhtu ilma suure laagrituleta, malevalised lubatavad.

Pühapäeval: laialulatusisem publiku päev laagris. Hommikul jumalateenistus h-ra piiskopi poolt, pealelõunat vabaõhuettekanded publikule, õhtul viimane suur laagrituli.

Esmaspäeval: linnavaatus gruppides, sõit linna Suurlaagri kulul, nagu laupäevalgi. Õhtul suurem kogumisvõimalus linnas ja ärasõidud.

Osavõtjad: kõik Eesti Skoutide Malevasse kuuluvad skoutid, nende seast igalt malevalt 25-liikmeline võistlusrühm, teised kõik külastaja rühmadena. Hundipojad asuvad erilaagris ja neil on oma võistlused malevateperede vahel. Üldsummas loomade Eesti skouta 5—600 ja väljamaalasi 150—200, kokku 7—800 osavõtjat. Peale

väljamaalaste osa on laagris eraldatud veel erilised telgid skoudivanematele ja sõprade selti liigetele. Malevatel on arvestatud Tallinnast 200, Tartust 75, Valgast 40, Paidest 40, Narvast 30, Haapsalust 30, Kuresaarest 25, Maarühmadest 35, Nõmmelt 60 ja Rakverest 20. Kui ka kohalisi Vene skouta kutsutakse, siis 50 juure. Kokku umbes $\frac{1}{3}$ Eesti skoutidest. Osavõtjad võivad ka enne ja pärast jamboreed laagrikohal viibida, makstes sel juhusel toidu eest päevaviisi. Eellaagreid võib ka kohapeal pidada.

Publikul võimaldatakse sisse pääshommikul kella 10-st kuni õhtu kella 10-ni.

Maks: Osavõtumaks Eesti skoutidelt on 500.— kogu suurlaagri eest, väljamaalastel ja vanematel sellevastu 100.— päevas, hundipoegadel osavõtumaks samuti 500.— Üksikute päevade eest on toidu ja laagrimaks 75.— päevas skoutidele ja hundipoegadele. Kõik rahad tulevad ettemaksta. Laagrimaksu eest antakse osavõtjatele toidumaterjal, Suurlaagri osavõtumärk ja Suurlaagri raamat. Raudteel loodetakse saada 50% hinnaalandust Suurlaagri kaudu kõigile osavõtjatele.

Publik pääseb laagrisse ainult erilise rinnamärgi olemise teel, mis igapäev isevärvi ja mille hinnaks 25.—, kogu laagri ajaks antav märk maksab 100.—

Sisepääsumaks ujumisvõistlustele ja staadionile võetakse publikult eraldi, hind määratakse hiljem kindlaks, kogu laagri aja märgi omanikkudele on see maksuta.

Toidustus: Toidustuseks antakse väljamaalastele, oma võistlus- ja külastaja rühmadele ning hundipoegadele tootesmaterjalid välja, mis pärast kõigil sellekohased nõud tulevad kaasa võtta. Suurlaagri tegelased ja eriline 25-liikmeline tööühik, samuti kõik vanemad inimesed saavad toidu valmistatud väljakõikides ja einetavad erilises söögitelgis. Kuna Eesti skoutidel sel alal veel vähe kogemusi, siis avaldatakse menüüd kuu aega enne jamboreed eellaagrites läbitõlgemiseks. Linnavaatamise päeval antakse hommikusöök laagris, lõunasöögid linnas, muidugi laagrimaksust.

Laagrikauplus: laagris peaks olema eriline kauplus, kus leidub müügil peajasjalikult kõik skoudivarustusse puutuvad asjad, mis ja kaupluste puudusel alati kättesaamatud. Selleks võimalikult sisemaakaupa tuua, mida aga ei saa, seda väljamaalt komisjoni peale võtta. Selle teostamiseks

on vastutulekud sealt võimalikud. Kaupluse kapitaliks on ettenähtud 20.000.—. Tema peakorraldajaks ja valvaks määrab laagri vanem kellegi vanema inimese. Kaupluse olgu müügil veel skoutline kirjandus meilt ja väljamailt, kõik Eesti skoutide ja üksikute rühmade kirjalusel ilmunest raamatukesed ja postkaardid, Suurlaagri ülesvõtted, laagri programmid, jne Peale selle ka karastavad joojad, maiustused.

Laagrituli: Parimaks mälestuseks igast laagrist on laagrituli. Suurlaagris on tema kavast ettekanded, peajasjalikult sarnased, mis mingi etteastumise ehk lauluga väljenduvad, et ka väljamaalased temast aru saaksid, samuti oodetakse vastavalt jamboreede traditsioonidele väljamaalastelt etteasteid ning neiljuhustel vastavate välissaadikute külaskäike.

Mitmesugust: Vett suurlaagritele läheb väga palju vaju; selleks tuuakse 2 käsipritsi, millega pumbatakse jõest erilisse paaki vesi, mis tarvilik nõudepesemiseks. Arstliselt tuleb järgikatsuda, kas jõevesi on kõlblik toidukeetmiseks; kui ei, siis ümbruskonna kaevust toidukeetmiseks vaatidega (tuletõrjelt laenata), tuua. — Toidustus jagatakse otsarbekohasuse järgi toidulaost kas 1 ehk 3 korda päevas välja. Kontrolliks seatakse eriline asjaajamise lihtne süsteem sisse. — Transpordiks tuleb paluda sõjaväelt veoautosid ja hobuseid, toitu transporteeriks aga selle müüja. Maksuta transporteerida tulevad linna vaksali, sadama ja laagri vahel kõik osavõtjate varustus. Ise sõidaksid skoutid omnibusiga Kose purdeni, kust 1 klm. veel käia. Sel juhul maksab igaüks sõidu eest, milleks hinnaalandus muretsetakse. Informatsiooniks korraldatakse 1 büroo linnas Vene turul, kus ka omnibuside väljasõidukoht, teine muidugi laagris. Teedele pannakse erilised nooled märkidega ülesse, mis aitaksid publikul õiget kohta leida. — Laagris seatakse telefon 5-e abonendiga sisse omavaheliseks ühenduseks sõjaväe telefonidega, milleks vastutulekut loota, üks telefon oleks linnaga ühendatud. — Post korraldatakse laagris ja kirjakeetmiseks seatakse Postivalitsusega eriline kokkulepe. — Telgid peavad igal võistlusrühmal (4) omal kaasas olema, tarbekorral tuleb muretseta telka külastajatele rühmadele ja loomulikult vanematele ning juhatusele ja ladudeks. Telkidesse ei pääse üle 10-ne inimese selle all kannatab meie õpetus mis rajatud

just salgasüsteemile. Seepärast on tarvitavad ainult väikesed telgid. — Laagritöid teeks kohapeal töörühm ühe kuu kestvusel, s. o.: 2 nädalat enne laagrit, 1 nädal peale selle. Töörühma ülespidamine on Suurlaagri kanda. Temast võib iga soovija skout Eestist osavõtta. — Väljamaalaste jagatakse maksuta üks Tallinna plaan ja väike Tallinna juht ühes neile arusaadavas võõras keeles. — Iga välisriigile on eriline nende keelt mõistja skout juhiks, juhusel, kui sarnast ei leita, siis neile kõige rohkem tuntud võõra keele oskaja. — Laagris on oma korralvalve, milleks malevad vaheldamisi igapäev annavad 25 skouti väljaspool võistlusrühma. Korralvalve ülesandeks on skoutide vahel korralvalvamine, ujumise järevalve ja laagri sissepääsu kontrollimine, peastaabi nõusolekul ka märgikeste müümine sissepääsuks. — Kuna aeda laagril ümber ei ole, on siiski loodusliselt koht õnnelik ja lubab mõninga valveposti abil teostada sissepääsu kontrolli, pealegi pääsevad ainult märgikandjad sisse. Laagrisse juhivad üks peajalgtee Kose poolt ja maantee, kas läbi jõe ülesõidukohast, ehk ringi Viimsi ja h-ra K. Pätšu talu teed mööda. — Magamiseks peab iga laagrissetulija tekid ja magamiskoti kaasa võtma, öled nende sisse on laagri poolt maksuta. — Laagriülesvõteteks tuleks rentida eesõigus kellelegi fotograafile ja temale kindel nimekiri anda tarvilikkudest ülesvõtetest, neid oleks ligi 100. — Puud laagriköökidetele ja laagritulele tulevad sülla- viisi osta ja jagatakse maksuta rühmadele, kuna ümbrusest okste korjamine sarnase hulga juures mitteteostatav.

Näitus: Laagri ajal korraldatakse ülemaaline skoutide tööde näitus auhinnavõistlusega malevate ja rühmade vahel. Näitus leiab aset telgis laagri- väljal ja peab andma publikule võimalust tutvuneda skoutitegevusega teistel aastaagadel. Auhinnad oleksid rahalised ja määratavad väljaspool eelarvet sissetulevatest summadest.

Ajakiri: Suurlaagri õhutamiseks, tutvustamiseks ja võistluste õpetamiseks on ühendusesse astunud Tallinna skoutide malevaga ja väljaantud 6. detsembrist 1925 alates „Tallinna Skouti“ kaks korda kuus, aprillist alates kolm korda kuus, juunist alates neli korda kuus ja juulis laagris ülepäiviti, hiljem veel 2 järelikaja numbrit. Ajakirja toetuseks on ettenähtud 10.000.— Seni ilmunud 10-e numbrit juures on temal puudujääk

vaid 5.000.— Peatoimetajaks on laagripäälük, toimetuses laagrijuhatus liikmed, nad on kõik Tallinna maleva poolt valitud. Väljaandjaks ja vastutavaks toimetajaks on palutud h-ra J. Paalmann.

Laagrijuhatus:

Soovikorral võib peastaap luua erilise laagri presidendi ja abipresidendi ameti, esimeseks oleks skoutide aupresident, teiseks Tallinna linnapea.

Ülemkomitee.

Laagri rahalist külge ja vastutust ning vastutulekute soetamise valitsuse, ministriumite, linna ja ärde poolt toimetab ülemkomitee, kuhu kuuluvad: Eesti skoutide maleva aujuhatuse, peastaap, selle nõunikud, haridus-, kaitse-, sise- ja välisministriumide esitajad, Eesti Punase Risti esitaja, tähtsamad ja soovitamavad seltskonna tegelased ning laagripäälük; muud veel peastaabi äranägemisel.

Laagristaap.

Laagrivanem: Eesti skoutide I Suurlaagrit juhatab laagristaap laagrivanemaga eesotsas. Tema käsutuses tegutseb laagristaap ja laagrivõistluskohtus ning tema kinnitab nende otsused.

Peale laagrivanema kuuluvad laagristaapi kaks laagrivanema abi: majandusvanem ja korraldusvanem, laagri päälük ning talituspäälük. Esimesed kolm on täisealised, viimased kaks skoutmasterid.

Laagristaap on kõigi kavade teostaja, mis Peastaap või Ülemkomitee teinud. Ta peab ka ühendust laagri asjus kõigi skoutliste organisatsioonidega. Laagristaabi koosseisu kinnitab peastaap, samuti selle muudatused. Staap elab laagris.

Majandusvanem: Majandusvanem juhib laagri majandusala ja kannab vastutust selle nõuetekohase seisukorra eest. Tema käsutuses on varustuspäälük, toitluspäälük ja tööpäälük. Nemad moodustavad omavahel majandusstaabi, kelle otsused maksavad majandusvanema kinnitusel.

Korraldusvanem: Tema juhib laagri eeskava teostamist ja talituste asjaajamist ning kannab nende ülesannete hea täitmise eest vastutust. Tema käsutuses on väljamaalaste juht, talituspäälük, näitusepäälük ja laagrihant. Nemad moodustavad omavahel korraldusstaabi, kelle otsused korraldusvanema kinnitusel maksavad.

Laagripäälük: on kõigi laagristaabile alluvate päälükute, kui ka laagrisasuvate rühma- ja maleva-päälükute käsutaja, eeskava teostamise algataja ning

kohtumõistmise korraldaja. Ta allub otsele laagrivanemale.

Talituspäälük: Tema saadab laiali kõik informatsioonid siseriigis. Tema on tegelik Suurlaagri ja staabi sekretär ning kirjutab peale laagristaabi kinnitamise ka selle koosoleku protokollid. Kogu tegelik administratsioon on tema käes, muuseas post, telegraf, telefon, milleks muidugi eriline asutus laagris. Ta registreerib kõiki sealolijaid, jagab neile tunnistused ja osavõttemärgid, korraldab vanemate poolt heakskiidetud süsteemi põhjal makstust ja programmimüüki, kirjutab võistluse auhindade diplomid ja märgib nende tagajärjed puhtalt ülesse. Tema koopteerib omale piiramata arvul kirjatõimetajaid abiks. Laagris avab talitusülem peale harilikku büroo veel ühe erilise informatsiooniks publikule, omadele ja väljamaalastele, samasuguse ka linnas. Soetab vanemate kaasabil vastavad paljundusabinõud.

Laagri vanahunt: on korraldusvanema abiliseks hundipoegade laagri juures ja eeskava teostamisel.

Laagrihunt. Tema seab omale tarviliku varustuse nimekirja kokku ja hoolitseb täielikult hundipoegade laagri eest, toimetab võistluste ettevalmistusi, ka kohtunikka neiks ja muid ainult hundipoegadesse puutuvaid küsimusi.

Tööalade päälükud:

Varustuspäälük: Tema peamureks on transport ja varustuse kohalemuretsimine ning nende nimekirjade kokkuseadmine mille alusel laagristaap viimaseid muretsuks. Tema hoolitseb selle eest, et varustuse saatmises ei tuleks takistusi, et kõigile oleks kohal magamisõled, jne. Ta määrab ka üksikute laagrite piirid kindlaks ja telkide asukohad päralejõudvatele rühmadele (küllastajatele). Ta hoolitseb laagritarbete ja külalisvarustuse transpordi eest jaama, sadama ja laagri vahel ning korraldab massilist linnasõitu. Muidugi muretsseb ta selleks teatud arvu abilisi ja need töötavad tema järelvalvel tema süsteemi põhjal, mis staabi kinnitust leidnud.

Toitluspäälük. Tema muretsseb toidust eest terve kuu jooksul. Samuti on tema hooleks põletispuude jagamine üksikutele laagritele. Toidu ja puude jagamiseks töötab ta vastava registraatori välja. Abiks on temale tööühm ja teised koopteeritavad.

Tööpäälük. Tema osa on tegelikult kõige raskem. Ta koondab enese ümber 25 skouti ja läheb nendega laagri-

kohale üldse terveks kuuks. Tehtud töö tasuks on toidukulud täielikult jamboree kanda. Samuti piirab tegevust põhimõtte, et Suurlaagri ajal need poisid vabad oleksid, kuid alati käepärast. Tööpäälüku hooleks on: väikeste teede ja laagrivärvade ehitamine, laagri teenäitajate ülespanemine Piiritalt ja Kosest, keskväljas oleva väikse veeloigu täitmine, töödeks riistade soetamine vastava nimekirja alusel vanemate abiga, administratiiv-, näituse, laagrijuhutuse, oma rühma ja väljamaalaste telkide ülespanemine kui viimased ise pole toonud; laagripriide äramärkimine nõõriga piiramise abil ja sellekohase plakati ülespanemine, lipuvarraste eest hoolitsemine, suuremate ehitustena ühe ujumise ja pesemisesilla ning trepi ehitamine vastavate asjatundjate juhatusel, kardetavate ujumiskohtade äramärkimine punaste lippudega, väljakäigu kohtade ehitamine, veetoomine ja vastavate abinõude nõutamine vanemate kaudu, väljaköögis söõgi keetmine ja muu aitamine, eriti veel kohtunikudele nende eeltöödel.

Väljamaalaste juht. Isiku määramisel nõutakse peajasjalikult vastavaid kogemusi ja endiseid tutvusi ning hulga keelte valdamist. Igale riigile määratakse veel eriline juht Daani jamboree eeskujul, kes nendega igalpool kaasas ning võimalikult nende keelt valdaks, Samuti hoolitseb ta selle eest, et büroo ja teistes jamboree asutustes oleks võimalikult võõraste keelte oskajad skoudid. Üldiselt on juhi ülesandeks väljamaalastest külaliste hea käekäik ja nendega ühendus peajasjalikult laagris. Peastaap täidab siin kohal oma harilikka kohuseid.

Valvepäälük. Tema on laagri korraldaja, milleks käsutab 25 skouti sellastena. Need oleksid piirivalvajateks ja sisselaskjateks. Ta valvab ka vaatetorni järele ja hoolitseb ajateatamise eest signaali puhumise ehk gongi löömise abil iga tund ehk pool tundi. Ta korraldab järelvalvet ujumises, kusjuures abiks hülgepojad ja meriskoudid oma paatidega jõel, määrab ujumiseajad kindlaks ja korraldab öise rahu järgi valvamist, teatab tähtsamate külaliste tulekust ja on paraadile peakorraldaja ning rivistaja igal suuremal juhusel tõstab igal hommikul laagrilipu ja laseb ta õhtul alla. Laagrisse palutakse ka politsei.

Suurlaagri võistluskava skoutidele.

Üldised märkused. Võistlused peetakse maakondade ja mälavete vahel.

Iga maleva võtab osa ühe võitlusrühma kaudu 25 liikmega. Temas oleks sel moel 3 salka à 7 skouti = 21, üks 3-liikmeline staap ja rühma vanem. Skoutide vanadus on piiratud, võistlejad ei tohi üle 18 ega alla 14 aasta vanad olla, s. o. sündinud mitte varem kui 31. juunil 1908. Skoutide vanaduse kogusumma maksimumiks on 236 aastat (16×21), moodustades niiviisi keskmiseks vanaduseks 16 aastat. Võistlustest võib staap osavõtta, juhusel kui ta vanem 18 aastast, ainult punktides I, II, III ja VIII. Sama skout võib osavõtta ainult ühest „skoutilisest võistlusest“ (punkt IV ehk V).

Võistlused on korraldatud mõttega, et Eesti skoutluse programm laieneks ja skoudid endid arendaks. Selles sihis tuleb ka eelharjutusi korraldada. Siin on kõige parem 1—2 nädalise kestvusega eellaagri pidamine enne Suurlaagri algust, kus juba talvel teoreetiliselt ja osalt praktiliselt läbivõetud asjad lõpulikult tegelikult läbitechakse ja laagrielu alal kogemisi omatakse. Juhusel, kui kohapeal vastavatest laagrijuhtidest suur puudus, saadab laagristaap sellekohasel palvel oma liigete seast ka instruktori mõneks päevaks välja. Instruktori ülevalpidamine jääb kutsuja laagri kanda, sõidu tasub laagristaap eelarve korras. Püütagu võimalikult oma jõududega läbisaada.

Võistleja saavutusi hinnatakse punktidega. Punkte avaldatakse peale üksiku võistlusala lõppu. I auhinna omab suurima punktide arvu võitnud maleva erilise lipu näol, mis jäädavalt tema omanduseks langeb. Auhindu omavad ka üksikud skoudid jamboree hõbemärkide näol.

Laagri võistluskohus. Temas on kohtuvanem, ülemkohtunik ja peakohtunikud. Ülemkohtunik ja peakohtunik omal alal töötavad välja võistluskatsed, mis maksvad on kohtuvanema heakskiitmisel ja kuni võistluste ärapidamiseni ainult nende teada jäävad.

Ülemkohtunik valvab, et võistlus sünniks skoutilisest seisukohast õieti hinnatuna. Ülemkohtunikule alluvad peakohtunikud, kelledest igaüks omal alal töötab ja kellele vastava ala kohtunikud alluvad. Nad kõik kannavad eraldusmärki.

Tekkivad kaebtused ja arusaamatused tulevad ülemkohtunikule ettekanda. Viimase seisukoht esitatakse laagrivanemale kinnitamiseks.

Kohtunikudeks kutsutakse peaaeglikult selle ala eriteadlased skoutmasterite seast. Samuti loodetakse head

abi NMKÜ laagrijuhtidelt. Kõigile töötakse erilised määrused välja ja peetakse hoolega silmas, et hinnang sünniks skoutilisest seisukohast. Erilist tähelepanu pannakse ka asjaolule, et tagajärjed enne iga ala võistluse lõppu selle ala kohta ei avaldata. Avaldamine sünnib laagri ajakirja kaudu. Paljudele aladele kutsutakse vanemad inimesed kohtunikudeks.

Võistluskava:

1. **Laagrisolek.** Rühmade vaheline võistlus sünnib järgmistel aladel:

A. Laagri ülemkohtuniku poolt antavate korralduste täpne rääkimine ja vastav tegevus:

B. Üldine välimus, ülespidamine vorm, jne.

C. Distipliin.

D. Laagris valitsev vaim.

1-se ala võistluste hindamine sünnib kogu laagriaja kestvusel. Rühmi loetakse võistlusest osavõtjateks esimesest Suurlaagri päevast alates 3 tundi pärast kohale jõudmist.

2. **Laagritegevus.** A. Isikliku ja rühma varustuse pakkimine ja transporteerimine. Tervet varustust tuleb kanda skoutide eneste poolt ehk skoutide omal jõul (näiteks rühma kärul). Iga skoudi varustus vaadatakse läbi, et kindlaks teha, kas ta otstarbekohaselt sisseseatud ja kuidas rühma varustus üksikute skoutide vahel jagatud. Juhusel, kui rühm rasked telgid omab, siis ei tule neid skoutidel kanda, küll aga vaadatakse pakkimine järele. Kergeid telka tuleb ise kanda.

B. Varustus. Varustus olgu praktiline ja odav ja mitte üleliigne. Ettekaneteks ja muudeks tähtsateks otstarveteks ei keelata muidugi eritarbeid.

C. Laagri kiire ehitamine. See ei kohusta rühma kohe peale Suurlaagrisse jõudmist telka ülesse lööma. Antakse paar tundi aega kohanemiseks. Eeldatakse tugeva vihma lähenemist, mille pärast süüdatagu tuli õigel ajal ja otsitagu kiirelt varju.

D. Parem laager kolmetunnise töö järgi. Rühmadel ei tule muretseda vee ja latriinide eest. Eeldatakse pikemaks ajaks laagrisse jäämist ja seepärast oodetakse, et rühm end võimalikult praktiliselt ja mugavalt sisseseaks, kuipalju see käepäraste abinõudega üldse võimalik teostada. Ühtlustelkides varustuses ja muus ei nõuta. Salgad korraldagu telgid oma maitse kohaselt, nagu harilikus rühma laagris.

3. **Laulud ja hüüded:** Osa võtab

kogu rühm. Kestvus kuni 15 min. Lau-
lud võivad olla tõsised ehk lõbusad,
soolo- ehk koorilaulud. See võistlus
peetakse õhtustel laagrituledele. Hüüdu-
dest demonstreeritagu oma maleva ter-
vitus- ehk ergutus, rühma ehk salga
hüüdeid.

4. Skoutline võistlus I. Rühm mää-
rab ise 5 skouti sellest osavõtmiseks.
Nende vahel loositakse, kellele teatav
võistlus osaks langeb.

A. Vaatlus (linnas). Võistluses arves-
tatakse peaaesjalikult inimese leidmises
kirjelduste põhjal ja ehituste, mälestus-
märkide, jne. vaatluses. Linna plaanil
näidatakse koht, kust kedagi tuleb kir-
jelduse põhjal otsida. Arvestatakse
linna ennem tundmisega, mis suuremaid
kohustusi peale paneb.

B. Kaalumine (järeluste tegemine).
Antakse kirjalikult mingi keeruline juhus
mõistlusiselt kaaluvaks lahenduseks
Näiteks mõni kriminaallugu.

C. Kiire korralduste täitmine. Selleks
määratakse ilmumise koht. Signaali-
lipud tulevad kaasavõtta. Antakse mingi
kiire korraldus semafori tähestikus tei-
sele poolele täitmiseks ja võetakse ise
hiljem ka mingi korraldus vastu. Arves-
tatakse signaliseerija osavusega. Ta
signaaliseerib ja võtab vastu üksi. Korral-
dusekäsu seab ta ise võimalikult lühi-
dalt ja arusaadavalt kokku.

D. Jälgimine. Sünnib maal. Antakse
juhatused edasiminekuks. Teel on takis-
tused. Suurema osa juhtnõore saab
alles teel.

E. Esimene abi. Elementaarsed nõu-
ded. Abiandmine enesele ja õnnetu
juhuse korral teisele. Õnnetu kohta
teatatakse, mis tal viiga on. Pearõhku
pannakse otstarbekohase talitusviisi
peale esimese abi põhimõtte kohaselt.
Rühmadel olgu selleks kohane sanitaar-
kast kaasas.

5. Skoutline võistlus II. Tingimised
nagu eelmises.

A. Mitmesugused praktilised käsitööd.
Sel võistlusel antakse skoudile mitme-
sugust kõrvaleheidetud materjali (puu-
tükke, traadiotse, plekk-karpe, nõõri-
tükke, jne.) millest 1½ tunni jooksul
tulevad valmistada mõned kasulikud
ja praktilised skoudi hädalaagritarbed.
Ainsa tööriistana võib tarvitada tasku-
nuga, millest igasugused lubatavad.

B. Puu otsa ronimine ja puu kõr-
guse mõõtmine. Kõigil võistlejatel tuleb
ronida sama puu otsa. Sealjuures tarvi-
tades mitte üle 20 meetri pikkust köit
ja ainult lihtsaid laagrikingi. Põlved

võivad olla kaitstud. Võistlus on kiiruses
ja osavuses. — Kõrguse mõõtmine sün-
nib enne ronimist, igauks mõõdab seda
kolmel viisil. Kõik mõõdavad seda puud,
millele nad ronivad.

C. Võidujooks 100 meetri jooks aja
peale. Lubatakse vaid võimlus-, mitte
aga jooksukingi. Võistlus peetakse Kadri-
oru staadionil.

D. Viske. Kivi raskus 1½ kilogrammi,
kivi on ümargune. Võistlus kauguse
peale, mõlema käe visked kokkuarvatud,
metood vaba. Osavõtjad võivad mõlemi
käega ühe prooviviske teha.

E. Murdmaa jooks. Kiiruse peale,
umbes 2 klm.

6. Ujumisvõistlus. Rühm määrab
seks 4 poissi, igale võistlusele ühe.

A. Vabaujumine 100 mtr., kiiruse peale.

B. Ujujate päästmine vee alt kuni
kolme meetri sügavusest. Päästja üli-
kond: skoudipluus, lühikesed püksid ja
sukad.

C. Elupäästmine. Üks 15 aastane
poiss ujumistrikooos tuleb uppumisest
päästa ja 20 meetrit eemale kaldale
viia. Poiss ei näita vastupanu. Võist-
lus on kiiruse peale. Päästjad kann-
vad särki, pükse ja sukke.

D. Skoutline kiirujumine. 50 meetrit
riietes ja 50 meetrit trikoos tagasi. Riid-
ed nagu p. C, nad tulevad 50 meetri mõõ-
dudes äravõtta ja kuivale heita ning ki-
restni tagasi ujuda. Võistlus kiiruse peale.

7. Laagrivilumus. A. Laagrikord.

B. Parandused ja uuendused laagris
näiteks: laagriköögis, originaalsed ette-
võtted laagritarbete alal (gong, paber-
korv, luuad, pesunõude alused ja muud)
sisseseaded toidu soojalt ehk külmal
alalhoidmiseks, lauad, jne. Kõik ainult
käepärasest materjalist valmistavadi
Punktid antakse puhtuse, valmistusviisi
ja tarvitatud materjali eest.

C. Hommikuvõimlemine.

**8. Massilised etteasted ja keskust-
lemine.** Võistlused peetakse malevate
vahel. Nii võtavad sest võistlusrühmad
ja külastajad skoudid ühest malevast
osa. Võistlusi peetakse õhtusel laagritu-
lele, avamispäeva ja pühapäeva peale-
lõunastel etteastetel ning staadionil.
Allolevast viiest alast tuleb kolmes võis-
telda. Ettekanded võivad omas maakon-
nas juba ettekantud olla. Kokkoleppi-
des võistlejaga jääb vastava korraldaja
ülesandeks võistlusi nii sisseseada, et
kogusummas ikkagi igal alal võisteldakse.

A. Võistlus rahvatantsudes. Ülikon-
nad olgu skoutide poolt. Naisosad pea-
vad skoudid ise täitma. Võisteldakse

parema mulje saavutamises. Võistlus peetakse osalt staadionil, osalt püha-päevapealelõunal. Maksimaalaeg: 15 min.

B. Võistlus sportlistes etteastes. Maksimum 15 min. Võivad olla grupp-harjutused, üksiketteasted, püramiidid jne. Asukoht samuti kui eelmisel.

C. Masslaulmised laagritulel. Maksimum 15 min. Võistluse mõtteks on huvitava eeskava leidmine laagritulel

D. Massetteasted kas staadionil, lõpu-koosviibimisel ehk laagritulel. Need võivad väga mitmekesised olla, ka ratsa ja jalgrattal lubatavad. Maksimum 15 minutit.

E. Üsik- ehk väikeste gruppide etteasted, nagu eelmises. Maksimum samuti 15 min. Etteastete juurde kuuluv muusika tuleb etteastujatel enestel muretseda. Nendest nõutakse paar kuud enne Suurlaagrit malevatelt kindlaid teateid mille põhjal Suurlaagri programm kokkuseatakse ja äratrükatakse. Samuti peab korraldajatel küllalt vara teada olema, kui mõnele malevale soovitam on muuta oma kava üldise programmi mitmekesistamise ehk juhusliku ühtluse pärast. See ettekanne võib ka basseinis sündida.

Kõievedu. Võistlus selles peetakse väljaspool eelmisi. 12 skouti mõlemilt poolt. Vanadus 14—18 aastani, nagu teistel võistlustel. Võistlejad kannavad skoudivormi ja kandadeta võimluskingi. Tõmbepikkus 3 meetrit. Maleva määrab võistlejad. Tõmmatakse 2 korda, siis mittedelgumisel 3-ndat korda. Poolfinaal ja finaali leiavad aset staadionil.

Jalg- ja võrkpalli võistlusi ametlikult ei pea laagristaap soovitavaks, kuna aega ei jätku. Küllastajad rühmad võivad aga omavahelisi sõprusvõistlusi pidada laagripääliku loal, samuti on see lubatud väljamaalastega. Väljate eest katsutakse hoolitseda.

Suurlaagri võistluskava hundipoegadele.

Osavõtjad: Võistlused peetakse maakondade ja malevate ehk perede vahel. Osa võetakse võistluskarjade kaudu, kuhu kuuluvad 1-4 pesa (6 hundipoega) ja staap (hunt, abihunt ja van. hundip.) Ka vanahunt on soovitav. Hundipoegade keskmiseks vanaduseks on 10 aastat, nende seas ei tohi olla vanemaid 13 aastast 31. juuniks 1926, staabi vanadus piiramata, väljaarvatud põhimääruslikult vanemal hundipojal. Muu nagu „üldised märkused“ skoutidele.

Võistlused:

1. Laagrisolek. Punkte antakse järgmiselt:

A. Laagri ülemkohtuniku ja muude alajuhtide poolt antavate korralduste täpne täitmine ja neile vastav tegevus.

B. Üldine välimus ja ülespidamine, vorm.

C. Distipliin.

D. Laagris valitsev vaim.

See võistlus kestab kogu laagri ajal. Karju ei kontrolleerita enne võistluste algust. Päralejõud päale algust ei avalda mõju hinnangu päale.

2. Laagri tegevus. A. Pakkimine ja transport. Tähtsam osa varustusest tuleb kanda hundipoegade eneste poolt seljakotis. See peab sisaldama harilikuks pikemaks jalutuskäiguks tarvisminevat varustust. Iga hundipoja varustus vaadatakse läbi, te kindlaks teha tema otstarbekohast sissejaotamist. Karja üldine varustus ei tarvitse sinna kulka kuuluda.

B. Varustus. Et saada soovitavalt hinnatud, peab olema varustus praktiline ja odav. Üleliigne arvestatakse mittedoovitavalt. Ettekanneteks ja muudeks tähtsateks otstarveteks ei keelata muidugi eritarbeid.

C. Laagri kiire ehitamine. See ei kohusta sugugi karja kohe päale suurlaagrisse jõudmist laagrit üles lööma. Antakse küllalt aega ümbrusega tutvumiseks. Eeldatakse tugeva vihma lähenemist, millepärast süüdatagu tuli õigel ajal ja otsitagu kiirelt varju.

D. Parem laager neljatuunnilise töö järgi. Karjal ei tule muretseda vee ja latriinide eest. Eeldatakse pikemaks ajaks laagrisse jäämist ja seepärast oodatakse, et kari end võimalikult praktiliselt ja mugavalt sisseseaks, kuivõrd see käepäraste abinõudega üldse võimalik. Ühtlust telkides, varustuses ja muus ei nõuta, kuna siin pole sõjaväe laager. Pesad korraldagu telgid oma maitse kohaselt, nagu harilikus karja alagris.

3. Laulud ja hüüded. Osa võtab kogu kari. Kestvus kuni 15 min. Laulud võivad olla tõised ehk lõbusad, soolo- ehk ühised laulud. See võistlus leiab aset õhtustel laagrituledel. Hüüdedest demonstreeritagu oma maleva tervitus- ehk ergutushüüdu, karja ehk pesa hüüdisid.

4. Hundipoegline võistlus. A. Telgi sisemuse kirjeldamine. Võistlejad hundipojad lähevad 5 minutiks telki ja kirjeldavad väljatulles 3 minuti jooksul telgi sisemust kohtunikule, kes kirjelduse ülesse märgib. Iga õieti nimetatud asi annab plussi ja valesti miinuse.

Lõpu tagajärg ilmutub algebralises kokkuvõttes. Nimetatakse mitu ühest liigist asja, siis peab nende värvi ja omadusi ligemalt kirjeldama.

B. Kotis jooks 25 meetrit.

C. Viske. Kivi raskus $\frac{1}{2}$ klgr, kivi on ümmargune. Võistluskauge pääle, mõlema käe visked kokkuarvatud, meetod vaba. Osavõtjad võivad mõlema käega ühe prooviviske teha.

D. Kartuli jooks 5 kartuliga.

E. Elavast trepist üleminek.

F. Võidujooks. 60 meetrit aja pääle.

Lubatakse vaid võimluskongi.

Kari määrab nendeks võistlusteks ise 6 hundipoega. Nende vahel loositakse, kellele teatav võistlus läbi tuleb teha.

5. Ujumisvõistlus. Kari määrab selleks 2 poissi. Ujutakse 25 m. kiiruse peale.

6. Teadete edasiandmine. Iga võistluskari esineb ühe pesaga. Pool neist asetatakse teistest 260 meetri kaugusele. Teisele pesa poolele antakse mingi teade, mille saades nad jooksevad 60 m. esimese pesa suunas ja annavad siis morse abil teate lippudega üle. Kes kiiremini ja õieti teate edasi annud, see pesa võidab.

7. Laagri vilumus. A. Laagrikord.

B. Parandused ja uuendused laagris. Näiteks: laagrivärv, tootem, laagritule ümbruse huvitavalt korraldamine, paberi- korv, gong, jne. Kõik tohib ainult käepärasest materjalist valmistatud olla. Punktid antakse puhtuse, valmistusviisi ja tarvitatud materjali hinnates.

8. Teatejooks 6×60 meetrit, osa võtab terve pesa.

C. Hommiku võimlemine.

9. Sõlmede võistlus. Pesad seisavad ühes reas mõne meetri kaugusel teistest võistluspesadest. 10 meetrit igast võistluspesast eespool seisab hunt. Signaali pääle jooksevad kõik nr. 1-ed ette, kus neil riffsõlm tuleb siduda. Selle hästi ja õieti tehes, jookseb hundipoeg oma rea juure otse tagasi, halvasti ehk valesti tehtud, siis käsuli tagasi. Järgmine ei või enne eelmise saabumist välja jooksta. Kogu rida peab esmalt selle sõlme, siis liugleva aasa, seasõra ja kalamehe sõlme läbi tegema. Pesa, kellel need neli sõlme kõige rutem valmis, on võitnud.

11. Kõie vedu. Karjast võtavad osa 6 hundipoega. Tõmbe pikkus 2 meetrit. Vanadus nagu muudel tingimistelgi hundipoegade võistluskavas.

12. Kaelaräti võistlus. Pesad seisavad ühes reas 4 meetrit teineteisest eemal. 25 meetrit rea ees on mingi

lipp. Esimene poja hoiab kaelarätikut käes ja jookseb signaali pääle ümber lipu ja tagasi. Tagasi jõudes hoiab ta ikka ühest rätiku nurgast kinni ja ulatab teise otsa sellest nr. 2-le. Teised peavad ruttu üle räti hüppama ja nr. 1 ning nr. 2 jooksevad rätikut kinni hoides nende vastupidises suunas rea lõpuni. Kõik, pääle rätikuhoijate, peavad üle hüppama. Nüüd jääb nr. 1 oma kohale rea lõpul ja nr. 2 jookseb rätikuga ümber lipu korrates tagasi jõudes sama lugu nr. 3-ega, jne. Nr. 6 ulatab ühe rätiku otsa nr. 1-ele ja jookseb siis lipu juure tagasi, kuhu ta kaelarätiku asetab. Esimene asetaja on võitnud. Kui üks hoidjatest hundipoegadest kaelarätiku otsa lahti laseb, peavad kõik uuesti üle hüppama.

13. Jooks takistustega. Igast karjast 1 hundipoeg, tee pikkus 60 meetrit. Takistused on järgmised: 1. skoudi jalgade vahelt läbironimine. 2. Läbi tünni ronimine (igal võistlejal oma tünn) 3. üle palgi ronimine, (palk asub üle 4-meetri laiuse kraavi), 4. varjatud hädaoht (näiteks veebasseinist ülehüppamine). Viimane määratakse kindlaks teadmatult osavõtjatele.

14. Sõude võistlus. Sõudmine võidusõidu paatidel, igast karjast 1 pesa, 5 aerutavad, 1 erapooletu tüürib. Sõudmine teostatakse Pirital, jõel, 200 m.

15. Keskustlemine. Võistlused peetakse malevate vahel, nii võtab sellest ka külastaja kari osa. Võistlusi peetakse õhtusel laagritulel, avamispäeva pealelõunal ja staadionil. Kõigis allolevates alades tuleb võistelda. Asi võib omas maakonnas juba efekantud olla.

A. Võistlus sportlistes etteastetes. Maksimum 15 min. Võivad olla grupp- harjutused, üksiketteasted, püramiidid.

B. Masslaulmised laagritulel. Maksimum 15 min. Võistluse põhimõtteks on huvitava eeskava leidmine laagrituleks.

C. Massetteasted kas staadionil ehk laagritulel. Need võivad kõige mitmekesisemad olla. Maksimum 15 min.

D. Üksikud ehk väikestes gruppides etteasted, nagu eelmistes.

Kavade teostumine sünnib ettemääratud ajal, millest hundile kirjalikult eelõhtul teatatakse.

Tuleb tähele panna, et ka hundipoegade vanematel on võimalus Suurlaagrisse sõita, elades soovijärgi laagristelkides, mis ainult vanematele määratud ehk linnasühiskorteris.

„Eesti Skout“

avaldab artikleid skoutluse põhimõtete vallast

„Eesti Skout“

toob kirjeldusi kõikidelt skoutluse alaosadelt sise- ja väljamaalt

„Eesti Skout“

ilmub 1926 a. kestel 10 numbrit, vähemalt 160 lehekülge

„Eesti Skoudi“

tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused ja omad levitajad skoutrühmades

Skoutline ajakiri

„Eesti Skout“

annab igale kolme tellimise vastuvõtmise eest ühe aastakäigu hinnata

EESTI SKOUT

„Eesti Skout“

maksab aastaks 150, poolaastaks 75 marka, üksiknummer 20 mk.

Eesti Skoutide
Maleva Häälkandja

„Eesti Skout“

on kaunistatud ülesvõtetega, joonistustega, karrikatuuridega, diagrammidega

„Eesti Skout“

toob oma veerudel huvitavaid jutte skoutide elust ja tegevusest

„Eesti Skout“

1924 ja 1925 aastakäigud tervena saadaval hinnaga 80 ja 120 marka

„Eesti Skoudi“

üksiknumbrid müügil suuremates raamatukauplustes ja levitajatel skoutrühmades